

MAGYAR CSERKÉSZ

Minden cserkész saját boltjában, a Magyar Cserkészek Termelő és Értékesítő Szövetkezetében vásárol.

ÁRA 32 FILLÉR.

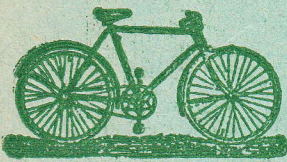
CSAPAT-, RAJ- ÉS ÓRSI
Z Á S Z L Ó K

A LELEGYSZERÜBBTŐL
A LEGDISZESEBB KIVITELIG

Árajánlással díjmentesen szolgál:

Oberbauer A.
Utóda

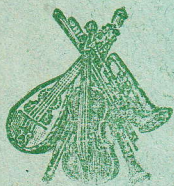
egyháziszerek és zászlók gyára
BUDAPEST, IV. VÁCI UCCA 41.
Alapítási év 1863. Telefon J. 150-64

Világhírű **THE CHAMPION**
angol
KERÉKPÁROKAT

Motobecane francia motor-
kerékpárokat előnyös fizetési
feltételekkel, kerékpáralkat-
részeket, lánc, pedál, nyer-
geket **nagyban** gyári
árban. Árjegyzék ingyen.
Külső gumí 100, belső gumí
Fia legrégebb kerékpár- és
gúminagykereskedők Budapest, VIII. József-körút 41.

30 ezer K-tól. Láng Jakab és
gúminagykereskedők Budapest, VIII. József-körút 41.

Stowasser

eserkészek szállítója
Budapest,

II, Lánchíd-u. 5.

HANGSZEREK ellamert
legjobb gyártmányok.

Első magyar
hangszergyár

HUROK legjobb minőség.
JAVÍTÁSOK: Bármely hangszer
szakszerű elkészítése.

Kerékpárok

Allandó nagy raktár

**THE
ROYAL
ELKAM**
kerékpárookban

**ALBRECHT
TESTVÉREK**

Budapest,
VIII., Német-u. 45.

Részletfizetésre is!

MÁRTHA SÁNDOR
URI SZABÓ

Dús választék
a legfinomabb
angol szöve-
tekben; cser-
kész-fiszti ru-
hákat is a leg-
jobb kivitel-
ben készít. ::

BUDAPEST,
IV., KIGYÓ UCCA 4. SZ.
félemelet.

▲ **Alkoholmentes!** ▲
▲ **étterem!** ▲
▲ Budapest IV, ▲
▲ Királyi Pál u. 20. l. em. ▲
▲ Az átutazó eserkészesapatok ▲
▲ étkezési helye. ▲

A Szövetségi olcsó sí-
akció megszűnt. De ugyan-
azokat a siket felszereléssel
23 pengőért megkaphatja
a 30. sz. Hollós Mátyás
cserkész-csapatnál, Buda-
pest, III., Bogdáni út 18.
szám alatt.

MAGYAR KENDER-

LEN- ÉS JUTAIPAR

R. T.

BUDAPEST, V., FALK MIKSA-UTCA 26-28. SZÁM.

TELEFON: JÓZSEF 130-55; 33-39.

GYÁRAK: PESTERZSÉBET, UJSZEGED, DUNAFÖLDVÁR

Hazai legnagyobb sátorgyár!

A Magyar
Cserkészsövetség
hivatalos szállítója.

Hivatalos típusu órsi sátrak
200 és 250 cm-es cserkészsátorlapok
Katonai, pék- és kórházi sátrak

Megrendelések a Magyar Cserkészsövetség útján
is eszközölhetők, árak ugyanott megtudhatók.

Kivánságra árjegyzékkel szolgálunk.

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

„Hic Rhodus, hic salta!“*)

A Nagy Főnök írásaiban sokszor olvashattatok arról, hogy azt a rejtélyes vadászösvényt, ahol szemetek élet, izmaitok rugékonyságát, karotok erejét kipróbálhatnátok, nem kell okvetlenül a Holdban, sem Canada pusztáin, sem California őserdeiben keresnetek. Nem bizony! Megtaláljátok azt odahaza, a szülői ház falain belül is.

Sőt, cserkésznek egyenest kötelessége, hogy mindazt a szellemi és testi ügyességet, amit kiképzése során elsajátított, elsősorban a legszűkebb családi körben juttassa érvényre.

„No de ez már képtelenség!“ — hallom a méltatlankodó hangotokat. „Ki is hajitana az édesapám (a lábam sem érné a földet . . .), ha például a szalonban elkezdének lasszózni, avagy a kertben tábori tűzhelyet ásnék! Édesanyámmal is meggyűlné a bajom, ha a kis húgommal egy kicsit a mesterséges légzést gyakorolnám, vagy az ágyakon keresztül akadályversenyt rendeznék . . . Hiszen már a kisebbfajta rabló-pandúrozásnak is többnyire nadrágorolás (és nadrágfoltozás) a vége . . . Jobb arról nem is beszélni!“

Hopp! öcskös, épen itt a baj! Az *ilyen* cserkészek miatt van is mit hallgatnunk papáktól, mamáktól, professzoroktól, mesterektől! A cserkészlet *nem öncél* ám, hékás! Aminthogy az iskola sem az. Arravaló mind a kettő, hogy belőletek okosabb, engedelmesebb gyermekek, szeretőbb, önzetlenebb testvért, később a hazának hasznosabb, életrevalóbb polgárt s a társadalom számára kötelességtudó, sokoldalú, széles látókörű tagot faragjanak.

Futballozni lehet gólokért, úszni, futni lehet azért, hogy rekordot javítsunk. De a cserkész sohasem azért cserkész, hogy a fejére tehesse a nagykarimás kalapot, de még azért sem, hogy sátor alatt lakjék s szunyoggal csípesse a lábászárát, hanem egyesegyedül azért, hogy mindezekkel az *eszközökkel* lelkét, jellemét, testét acélozza, erősebbé, jobbá tegye.

Aki ezt a célt szem elől téveszti, abból lehet ügyes tornász, kemény gyalogló, képzett távirász, gyakorolt mesterember, — de még nem *egész* ember, nem embe-
rebb ember!

Hiába engedelmeskedik jó szívvvel a parancsnokának az, aki otthon durcás képet vág, ha édesanyja valamire kéri s únottan, kényszeredetten teljesíti a kapott parancsot. Lehet az legkészségesebb munkás a táborban — ha odahaza csak vállvonogatva, nagy nőgatásra hozza fel pl. a fát a kamrából: nem cserkész az, hanem kontár.

Mit ér, ha sasszemű megfigyelő hírében áll, de szülői szeméből nem tudja kiolvasni a szomorúságot, a gondot, a titkos kívánságot? Nevetséges torzfigura az, aki a csapatban úgy „közelít“, mint a párdúc s a ső-

tétben úgy eligazodik, mint a fekete macskájuk újholdkor, de dragonyoscsizmában jár, ha fáradt édesapja ledült pihenni vagy a kis testvére nagynehezen elaludt. Emellett semmiképp sem tud sötétben felöltözni borongós téli reggeleken, ha nem engedik meg a lámpagyújtást, nehogy a többieket zavarja.

És mit szóljunk ahhoz, aki a táborban megbotránkozik az elhullatott szalmaszálon, de a szobájában a földrehajigálja a papírszemetet, a narancshéjat meg az amerikai mogyoró maradványait, — az elsők között van, ha riadót fújnak, de félóráig szuszog és nyújtózkodik a dunyha alatt s aztán dühösen csapkod és kutat az elhanyag cipője, könyvei, füzetei után?!

Avagy cserkész-e az, aki naphosszat mint prédára éhes oroszlán lesi az alkalmat a köteles jócselekedetre, kimeresztett szemmel ólálkodik a Duna-parton, várva a vízbe pottyánókat — ellenben fogát piszkálva nézi, ha a cselédjük a könyökével, kínosan próbál ajtót nyitni s ha netalán leejt valamit a rakott tálcáról, egy fél országért nem venné fel neki. Ha kirándulásról hazajön, eszébe sem jut, mennyi fáradságba kerül a besározott előszobát rendbehozni s rangján alólinak tartja, hogy a bakkancsára tapadó másfél kiló agyagot legalább nagyjából saját kacsóival letakarítsa.

Az is furcsa ám, de enyhébb elbírálás alá esik, ha az erdei fák, fűvek és virágok tudós ismerője kérdőjelle görbül a saját kertjük vagy a sétányok díszei előtt s az édesanya veteményes kertjében, vagy faluhelyen összetéveszti a petrezselyem zöldjét a sárgarépa levelével . . .

Vagy aki betéve tudja az egyezményes térképjelek légióját, de képtelen érthető vázlatot készíteni vidéki vendégük számára a harmadik utcáról; s emellett, hogy a repülőgépek ismertető jelzéseit pompásan megkülönbözteti, a közönséges vasuti menetrend nagyobb fejtörést okoz neki, mintha Hammurabi törvénytábláit kellene kibetűznie.

És hiábavaló, ha az ipse a budai hegyek között úgy eligazodik, mint a pinty, de a latin grammatika vagy ábrázoló mértan dsungeleiben minduntalan a tilosba téved.

Az meg épenséggel kész komédia, ha a kézügyességből 4-5 különpróbával rendelkező cserkész kis huga vagy öcsikéje hiába siratja a szétesett babáját, kerekévesztett szekérekjét, nyeletlen ásóját, kapott baba-bútorát. A „mester“ *otthon* meg nem szegelné egy levált lécet, meg nem enyvezné az elhasadt széktámlát . . .

Van ám olyan is, — magad is láthatsz olyant, ha a tükörbe nézel — aki villogó szemekkel olvassa a vörös harcosok férfias magatartását a kinzócölöpön, a felfedezőket, sarkutazókat hallatlan nélkülözéseit, a gyermek vértanúk csodálatos állhatatosságát, hallgatását a legszörnyűbb kínok között: de azonnal felveri a házat a panaszával, ha az öccse az asztal alatt véletlenül megrúgta a térdét, vagy a kis húga pajkosságból egy kicsit megbosszantotta, „csirkász“-nak csúfolta.

*) Latin közmondás: Itt van Rhodus, itt ugorj! — Rhodusban ugyanis világraszóló atlétikai versenyeket tartottak és a régi Hárijánosokat, akik rhodusi eredményeikkel dicsekedtek, ezzel torkollák le.

De immár elég a hideg zuhanyból! Csak azt jegezzük meg jól, fiúk, hogy nincs két cserkésztörvény: az otthonban más és a táborban más. Ne feledjük egy percre sem, hogy a *legközelebbi* embertársaink mégis csak a szüleink és testvéreink, tehát nekik kell elsősorban tapasztalniuk, hogy talpig cserkészek vagytok.

A jelszó tehát: elsősorban a saját házunk előtt seperjünk!

Ne takargassuk az önzésünket azzal a kifogással, hogy körülményeink nem engedik meg a cserkész-erények gyakorlását.

Mindég vadászösvényen vagyunk, fiúk! Egyenruhában és „civilben“, egészségesen és betegen, játék közben és munkában, táborban, műhelyben, iskolában egyaránt, — de legfőképpen *otthon!*

Hic Rhodus, hic salta!

Velösy Elek.

A cserkészliliom.

(Karácsonyi mese.)

Most is, mint mindig, gyönyörű idő van az égből. Ott soha sincsen tél, soha sincsen ős, hanem mindig csak tavasz van. Egy nagy kert az egész ég. Szobákra ott nincs is szükség, mert ott mindig kellemes az időjárás. A nagy kert közepén van a gyönyörű tisztás. Ide gyűlnek mindig az ég lakói, ha valami nevezetes dolgot akarnak egymás között megbeszélni.

Most épen nagy izgalom, sürgés-forgás van a téren. Egymás után jönnek a szentek és nagy körben leheverednek a selymes pázsitra. Izgatott mormogás tölti be a kertet; mindegyik azt kérdezi a szomszédjától: „Nem tudod, miért hívott bennünket egybe a jó Isten?“ senki sem tudta, mindegyik mást gondolt. De a legtöbben azt gondolták, hogy egy új szent testvérük érkezik az égbe. „Ej, hisz ott jön az öreg Szent Péter. Ő biztos tudni fogja, ki érkezik“ — kiált az egyik szent. Nosza, mind Péterhez futnak: „Péter bátyánk, ki érkezik?“ „Biz' én nem tudom, testvérekém, de alighanem valami igen nagy ünnep közeledik, mert engem a jó Isten csak nagy ünnepek alkalmával hivat el a menyország kapujából, amikor mindannyiunknak együtt kell lenniük. De most jut az eszembe, — hát ti nem is tudjátok? — Holnapután lesz a kis Jézus születése napja, hiszen karácsony hetében vagyunk. Most már tudom, miért gyűltünk itt össze. Kihallgatás lesz. Azért is volt tegnap olyan sok dolgom. Az összes angyalok megérkeztek már a földről és most fogjuk megtudni, mit érdemelnek különböző országokban karácsonyra az emberek.“ No, erre lett csak igazán zaj. A mindenféle nemzetiségű szentek elkezdtek találgatni, vajjon melyik ország a legjobb.

Egyszerre elcsendesedtek, mert megszólalt az ünnepi zenekar. Jött a menet.

Elöl ment sok-sok angyal, aranytrombitákat fújva, utánuk a jó Isten a Szentlélek-Isten kíséretében, majd a kis Jézus rajongta körül örömtől sugárzó arccal édesanyját, Máriát, legvégül pedig Szent József jött kezében egy szál liliummal.

Nini, most veszem csak észre, hogy ebben a gyönyörű szép kertben az egyetlen virág Szent József liliuma. Tele van a kert mindenféle fákkal, selymes fű fed mindenütt a talajt, de virága csak Szent Józsefnek van. És mégis milyen szép minden. A fák virágai helyén a szivárvány csillog, a levegőben pedig a felhők a szeretet fátyolából vannak szöve.

A jó Isten leül a közepre egy fatuskóra, mellé jobboldalt a fűbe heveredik a kis Jézus, a többiek pedig félkör alakban előttük helyezkednek el. Egészen, mintha táborút kezdődnék. És ekkor jönnek sorba az angyalok. Egyik fáradtabb, mint a másik. Bizony nagy munkájuk volt. Az egész földet bejárni nem kis dolog! No de halljuk, mit láttak?!

Elöl lép az egyik. *Angliából* jött. Vajjon mit mond? „Angliában elég jók az emberek. Ugy dolgoznak mind,

olyan szorgalmasak. Megteremtették a modern, nagy Angolországot.“ „De miből vajjon?“ — kérdi a jó Isten, „Szorgalmas munkájukból.“ — Egy angol szent megszólal: „Én mindig mondtam, az én országom a legerősebb, a legboldogabb, mert a legszorgalmasabb.“ „De ugyan mit dolgoznak olyan sokat?“ kérdi a kis Jézus. „Mindenfélét — felelik — gyúrják a vasat, faragják a fát, gyártják a posztót. Az ő puskáik, az ő ágyúik, az ő repülőgépeik és az ő ruháik a legjobbak.“ „Ez mind hiábavaló — szól a kis Jézus — ha nem én értem teszik és ha nem szeretet vezeti őket. Mert amelyik országban mindent csinálnak az emberek, csak épen a lelkükön nem munkálkodnak, az az ország nem lehet boldog. Első országnak csak az mondhatja magát, amelyiknek jó repülőgépek és jó ruhák mellett a legtöbb jólelkű polgára van.“

„Ez igaz“ — szól az angyal és elcsendesedve adta át a szót a társának, ki *Franciaországból* jött. „Akkor az én embereim boldogabbak — szól — mert Franciaország a divat hazája. Ott mindenki mulat, farsangol és gondjait feledve él a jelennek.“ — A kis Jézus ezt is és sorba mindegyiket meggyőzte, hogy nem az ő népe a legboldogabb. Az amerikai, a belga, a szerb, a spanyol szentek mind belátóan hallgattak el. Nem az ő népük a legboldogabb, az ő népük már elejtkezett róluk, már nem követi az ő példájukat.

És ekkor előlép remegve az utolsó angyal. Kicsike államból, a csonka *Magyarországból* jött. „Én ekkor talán már ne is beszéljek? — kezdi. — Az én népem nem a legboldogabb. Ez az ország nyüzsgő a munkanélküli emberektől és majdnem elmerül a bűnök fertőjében. Ez a nép még alszik s borgözös álmában tele van országát káromkodással. Tudja mi a jó, de fellobbanó lelkesedése hamar kialszik, mint a szalma láng. Gavallérosan fogadja az idegent, de könnyelmű és saját fajtájával folyton-folyvást huzakodik. Nincs nagyobb ellensége a magyarnak a magyarnál.“

Szent István könnyezve súgja Máriának: „Boldogasszony anyánk! ne felejtkezzél meg szegény magyarokról.“

Mária esdő tekintetet vet fiára és a kis Jézus megérti anyját. „Az nem lehet, hogy egy nemzetnek csak rossz oldalai legyenek. Olyan nemzetnek, amelynek annyi szentje van!“ És végig tekint a magyar szenteken, meglátja az ifjú Szent Imrét és arca felderül: „Az nem lehet, hogy a magyar nép annyira rossz legyen, hogy ne lennének kiváló nagyjai, nagy férfiai. És mondd, de hisz erről még nem is beszélteél — mondd, az ifjúság is ilyen? Nem! Az nem lehet! Az ártatlan gyermekek! Mondd, azokról mit tudsz?“

Az angyal arca örömtől ragyog, miközben mondja: „Az ifjúság ha nem is jó még, de *akar* az lenni. Vannak még kiváló férfiak Magyarországon, akik összegyűjtik a magyar ifjakat és tisztán, hófehéren őrzik lelküket arra az időre, mikor felébred az alvó nemzet.“

„Vannak ifjak, akik összesereglenek a tiszta zászló alá és együtt harcolnak a fénylő tisztaságért. Nem nézik a kort, nem nézik a vagyont, a lelket szeretik egymásban, a hófehér lelket. Ezek érzik, ezek tudják, mily nagy feladat vár rájuk. Tudják, mily nehéz a bűnös világban tisztának maradni, dolgoznak, fáradnak. Tanúlnak tűrni és szenvedni igazságtalanul is, megtanúlnak lemondani minden földi hiábavalóságról, nélkülözni a kényelmet és minden kiszolgáltatást. Maguk építik házukat gyöngé sátorvászonból, maguk főzik az étküket, maguk vetik az ágyukat és ha nincs ágy, a puszta földön is édesebben alszik a tiszta lélek, mint a bűn a selyemágyban. Ezek a *cserkészek*. — És ezek győzni fognak, mert győzni akarnak, mert nemcsak magukért dolgoznak, mert nem elégednek meg azzal, hogy nekik maguknak sikerült legyőzni a bűnt, hanem meg akarják tisztítani az egész világot. Győzni fognak azért, mert csendben és kitartóan dolgoznak és nem akarják egyszerre elérni céljukat. De győzni fognak azért is, mert okosan dolgoznak, mert nem az öreg, görbére nőtt merev fát akarják kiegyenesíteni, nem a megfagyott viaszt akarják meghajlítani, mert tudják, hogy azt eltörnék, hanem igenis a gyermekeken kezdik. Az ártatlan fehér lelket akarják tisztán megőrizni. Melleg szeretetükkel felolvasztják a kicsiny szívek jégburkát s ha ez sikerült, övük a győzelem. De győzni fognak főleg azért, mert nem elbizakodottak, nem szerencsével, nem meggondolatlan erőszakkal, nem pusztán a saját erejükkel akarnak győzni, hanem az Urba vetett reményükkel.

És még sokat, nagyon sokat mondott az angyal a cserkészetéről, mikor pedig befejezte beszédét, a kis Jézus felugrott: „Atyám — szolt a jó Istenhez — most már tudom, mit kérjek karácsonyra. Minden karácsonykor megkérdezitek tőlem, mit kérek a születésem napjára. Tavaly kegyelmet kértem a tisztítóhelyen szenvedő lelkeknek, tavalyelőtt a koldusoknak kértem kenyeret, de most magamnak kérek valamit: engedjétek meg, hogy lemehessek Magyarországra és megnézhessen a cserkészek karácsonyát.“

Nagy öröm lett az égben, mikor látták, hogy Jézuska örül. Mindenki hozzá akart járulni valamivel a Jézuska útjához. Szűz Mária is hozott neki meleg ruhát, Szent Péter pedig el akarta kísélni, hogy ne legyen egyedül a rossz emberek között, de Jézuska mindent visszautasított, csak Szent Józseftől kérte el a lilionszálat. Ugy ment el könnyű fehér ruhájában, egy szál lilionnal. Majd a cserkészek melegítik őt szeretetükkel és ha azoknak lesz mit enniök, lesz neki is.

El is ment a kis Jézus egészen egyedül, el Magyarországra felé... Már sokat ment és a levegő mindig hidegebb, az út mindig fárasztóbb lett. A kis Jézus egyre fáradtabb lett és egyre jobban fázott. Már alig bírta a lába, mikor megpillantott az úton egy koldust. Az is olyan szegényes és fáradt volt, mint ő. Jézuska megszólította és mikor megtudta, hogy a legközelebbi faluba megy, vele tartott. De hiába zörgettek a faluvégi kastély ablakán, mert mikor a kapus meglátta, hogy koldusok zaklatják, nagyot káromkodott és becsapta a kapút. Vajjon ez cserkész volt? — kérdi Jézuska magában. Nem, ez nem lehet, inkább tán abban a parasztházban kapunk majd szállást. Nyájas öreg néni nyitotta ki a kapút, Jézuska elmondta, hogy szállást keresnek éjszakára. A néni elszomorodott, „Igazán szívesen adnék, de ha az uram hazajön, nem fog beleegyezni, hogy itt háljanak. Hanem azért adok egy kis pénzt.“

Elfogadták a pénzt és tovább mentek. Jézuska elgondolkozott. „Milyen jó néni volt ez, s mégsem adott

szállást. Fél az urától. Az ura alighanem napszimos és minthogy karácsonyra megkapta a bérét, valószínűleg kocsmában van. Biztosan azért is fél tőle az asszony, mert az ember részegen szokott hazajönni.“ Ez nagyon elszomorította a kis Jézust, de míg így gondolkodott, mentő ötlete támadt. „Most van pénzünk — szolt a koldushoz — gyerünk be valamelyik kocsmába. Megvacsorázunk és ott el is tölthetjük az éjszakát.“ A koldus beleegyezett és be is mentek a legközelebbi kocsmába. Jézuska igen álmos volt és vacsora után rögtön elaludt. Mikor felébredt, látta, hogy a koldus ott fekszik az asztal alatt. Elitta az egész pénzüket s most ott fekszik részegen. Undorral hagyta el a kocsmát és sietett el a faluból.

Ebben a kis faluban úgy látszik, nincsenek cserkészek. De hol keresse hát őket?! A városban, ahol sokkal rosszabbak az emberek, mint a falun? Igen, ott fogja őket keresni, mert eszébe jutott, hogy ahol a legtöbb a bűn, ott undorodnak meg tőle leginkább az emberek.

Igy jutott el a kis Jézus Magyarország egyik legnagyobb városába. De hiába kereste a cserkészeket a márványpalotákban, úgy járt, mint a faluvégi kastélyban. Elzavarták.

Már majdnem le is mondott arról, hogy cserkészekkel találkozzék, midőn egy alacsony kis házból énekhangokat hallott. A halvány gyertyafénytől világos ablakon át kiszűrődött a dal: „Liljom lobogóidat el soh'ese hagyjuk“ és „Fel barátim...“

Itt végre jó helyen járok — gondolta Jézuska és benyitott az alacsony kis terembe. A kis szoba egyszerre fényes lett. A gyertyák nagy lánggal kezdtek lobogni és az aranszálak csillogtak a karácsonyfán. Egy cserkészcsoport tartotta épen karácsonyi ünnepélyét. — Az öregebb cserkészek ott álltak a fa körül átölelve a kicsiket és énekelték: „Győzelmes az élet, szelid a halál a fehér seregek égi zászlainál.“

És a kis Jézusnak volt mit látnia: a szobában hátul állt a külváros népe, az egyszerű munkásemberek, előbbre a cserkészek és egy tisztelendő úr. És ezek mind mégis milyen szépen megvannak egymás mellett. A nagyok szeretik a kisebbeket, a gazdagabbak a szegényebbeket. Jézuska egyre jobban érezte, hogy ezek a világ legboldogabb emberei. És mire vége lett az ünnepélynek, a kis Jézus sem nem fázott, sem fáradt nem volt már, hanem sietett haza az égbe, hogy elmesélje a jó Istennek és a többi égieknek, amit látott. Azaz, hogy csak sietett volna, de oly egyedül érezte magát ebben a rossz világban, hogy fázott már a gondolattól is, hogy ebből a meleg, szeretetteljes szobából kimenjen a hideg éjszakába. És akkor odament hozzá egy cserkész és megkérdezte: „Testvér, mire vársz? Hisz mindenki elment már és mi is megyünk haza.“ Jézuska akkor vette csak észre, hogy a munkások már mind haza mentek, csak ő egyedül bámúl a gyertyalángba. „Igen, én is megyek már“ — szolt és indulni akart, de a cserkész nem hagyta. „Nem, így nem mehetsz ki a hidegbe, ebben a könnyű ruhában. Várj, majd elkísérek.“ Ugy mentek az utcán, egymást átölelve, egy kabát alatt. És Jézuska érezte, milyen melegen dobog a cserkész szíve.

Mikor kiértek a város végére, Jézuska már nem akarta tovább fásztani a cserkészfűt és megálltak. „Én most az égbe megyek — szolt Jézuska — de előbb szeretném hallani, mi a te legnagyobb vágyad, leghőbb kívánságod.“ A cserkész akkor vette csak észre Jézuska feje fölött a csillogó fényt. Le akart térdelni, de Jézus nem engedte: „Nem, maradj így, ahogy vagy. Oly jó együtt lenni azokkal, akik szeretni tudnak.“

És a cserkész így szól: „Jézusom, én annyira szeretem a cserkészeket és oly sokat köszönhetek a cserkészletnek, hogy a legnagyobb jót akkor teszed velem, ha az egész magyar cserkészletet megajándékozod. De annak csak egy ajándékot adhatsz, ha megsegíted őt nagy munkájában. Mert minden magyar cserkész leghőbb vágya a Cserkész-Magyarország. Nagyon kérek tőled testvéreim nevében, de ha meg akarsz minket ajándékozni, add hogy minden magyar ifjú cserkész legyen. Ezért dolgozunk mi, ez a mi célunk.“ Jézuska meghatottan hallgatta a lelkesedéstől kipirult cserkész szavait. Láttá vágytól égő szemében, hogy szíve sze-

rint beszél és ekkor elővette a ruhájába rejtett Szent József liliomát és átadta a cserkésznek. „E jelben győzni fogsz!“ — szól és felszállt az égbe.

És azóta több mint huszonötezer magyar cserkész küzd a liliomos zászló alatt és hordja szíve fölött a cserkész-liliomot.

Annak a cserkésznek pedig, akinek a kis Jézus a liliomot adta, azóta már biztosan égbe szállt a lelke, de felvitte magával a cserkész-liliomot és oda adta Szent Józsefnek a régi helyett. És talán épen most köszöni meg a Jézusnak a szent liliomot...

Pesztalics Lajos.

Jelöltek naplóiból.

„... Csöngettek. Vége a mértánórának! Olyan jóleső érzés tölt el ilyenkor. Kimenni a folyósóra; ott szabadság van, ott nem kell mereven ülni, mereven nézni, nem kell drukkolni, hogy beszekundázunk az accusativus cum infinitívóval álló igékből. Olyan a folyosó nekem, mint a trappereknek a vadászmező. Lehet falhozlökődöt játszani, papírlapdákkal dobálodni, kiabálni. Igaz, hogy nem szabad, de hát csak azért is! — És az a fő, hogy meg ne lássák.

Jó volna lemenni az udvarra, de nem lehet, szemerkél az eső, de azért nincs sár és mi olyan jót fogocskáznánk. Körülöttem mindenki kiabál, hát én is kiabálok. Egyszer csak megfogja valaki hátulról mindakét vállamat. Hátraboxolok, de mégsem enged el — nagyon erős lehet — erre hirtelen megfordulok és óriási rémületemre az egyik tanárom áll mögöttem. Valami retteneteset vártam, de ehelyett szelíden rám nézett és puha meleg hangon csak azt mondta, hogy ne hozzunk szégyent magunkra, avval a rettenetes kiabálással. Aztán összehívta mind a fiúkat és kihirdette, hogy aki cserkész akar lenni, az jelentkezhet az első emeleten a cserkészotthonban önála.

Láttam én már cserkészeket és nekem nagyon tetszettek, olyanok mint a trapperek, még a ruhájuk is olyan, csak az a hibájuk még, hogy nincsen lovuk, puskájuk, revolverük, ami pedig minden jó trappernek kell.

Megint csöngettek, de én nem hallottam és szerencsére a fiúk betuszkoltak az osztályba. Leültem de nem tudtam másra gondolni, mint hogy én is trapper leszek és belépek a cserkészcsapatba és még sok mindent gondoltam és szerencsére a tanár úr nem hívott föl.

Másik tízpercben fölrohantam az emeletre. Bementem a cserkészotthonba. Hát nagyon szép ottan. Nincsen semmi iskolai, a falakon fényképek, szép székek, asztalok, azután olyan jó esend van, pedig vannak benne fiúk sokan. A falon láttam egy sátor rajzát, hát az nagyszerű volt, de nem nézhettem sokáig, mert bejött az a tanár úr és megfogott, odavitt egy íróasztalhoz és megkérdezte a nevemet és még sokat, ami már nem jut az eszembe és odahívott egy hatodikost és azt mondta, hogy az lesz az őrsvezetőm.

Olyan kedves fiú az őrsvezetőm, azt mondta mindjárt, hogy csak mindig Imrének szólítsam és hogy tegezzem, pedig én csak harmadikos vagyok és adott nekem egy kis papírost amire föl volt írva, hogy mik az első teendőim és azt mondta, hogy délután az összeövetelre menjek el.

Megint csöngettek és én alig állhatom ki ezt az iskolát. Pont akkor csöngetnek, mikor az ember örül és olyan jó az őrsvezetőmmel beszélgetni.

Délután alig, hogy ebédelttem, már bejött a tanár az iskolába és fölmentem az otthonhoz. Már voltak benne nyolcan nagy fiúk, mind régiebb cserkész, mert már van liliomjuk és az egyikre figyeltek, aki valami érdekes játékról beszélt. Mikor készen volt,

akkor odahívott engem is és leültettek maguk közé és borzasztó érdekes táborozást meséltek és én is éjjeli őr leszek, ha elmegyek a táborba. Azután imádkoztak. Olyan szép volt, hogy sajnáltam, hogy vége van, de nem is vettem észre, hogy közben nagyon sokan jöttek az otthonba és hogy voltak, akik cserkészruhában jöttek. De ezek furcsán voltak öltözve, mert nem volt zöld nyakkendőjük, hanem barna. Nagyon néztem őket, de nem mertem megkérdezni, hogy kicsodák, de az őrsvezetőm, az a hatodikos, az odajött és megmondta, hogy azok öregcserkészek.

Azután bejött az a tanár úr és szépen beszélt és mondta, hogy aki cserkész, az sohasem hazudik és olyan szépen mondta, hogy én egészen erősen megfogadtam, hogy nem hazudok többet, még óra alatt a tanár úrnak sem. Azután még sokat mesélt és hazamentünk. Nagyon szerettem volna megkérni, hogy még meséljen, de nem mertem és azt mondta, hogy holnapra mindenből jelesre kell készülni, mert az is benn van a cserkészotthonban.

Hazamentem és olyan könnyen és gyorsan tanultam, hogy máskor nem bírtam soha olyan könnyen tanulni.

Este lefeküdtem, de nem bírtam aludni, mert mindig a trapperekre és a cserkészekre gondoltam és elhatároztam, hogy holnap megkérdezem az őrsvezetőmet, hogy mikor lehet cserkészruhát venni és hogy miért nincs a cserkészeknek puskájuk meg revolverük.

Fölkeltem és gyorsan elmentem az iskolába és alig vártam, hogy tízperc legyen, mert meg akartam kérdezni az őrsvezetőmet a ruha miatt.

Ő is keresett engem és sokat kérdezett és én is kérdeztem és azt mondta, hogy nem a ruha teszi az embert és hogy három hónap múlva már fölvehetem a ruhát, mert akkor tesztünk fogadalmat. Hát én ezt nem tudtam, de azért mégis érdekes a cserkészlet.

Reggel otthonhagytam a szótáramat és azt akartam hazudni, hogy elvesztettem, de eszembe jutott az a jó tanár és elhatároztam, hogy nem hazudok, pedig a latin tanár a legszigorubb az iskolában.

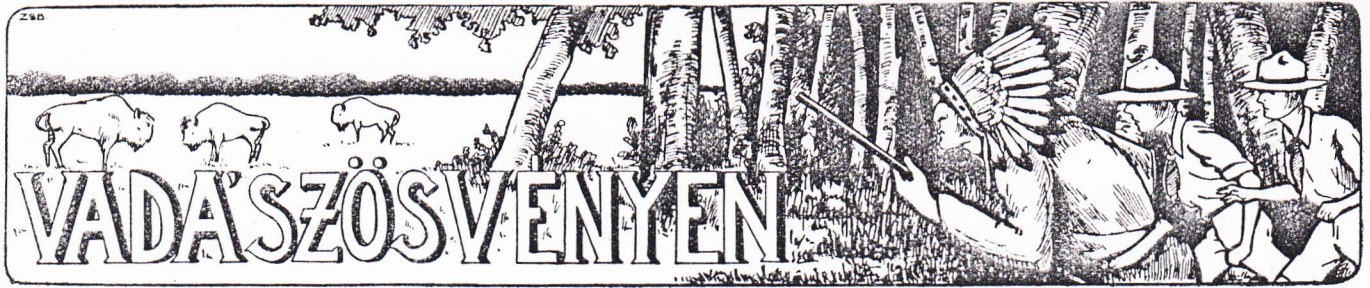
Mikor bejött az órára megint gondoltam, hogy hazudok, de megint eszembe jutott a tegnapi gyűlés. És fölálltam és megmondtam, hogy otthonfelejtettem a szótárt. Azt mondta, hogy nem bízik bennem és hogy ismeri a diákokat, azok mindig hazudoznak, ha nem tanulták meg a leckéjüket.

Olyan rossz volt, valami úgy elszoritotta torkomat és én azt mondtam, hogy én cserkész vagyok és én már többet nem hazudok és hogy minden feladatomat megcsinálom és hogy bocsáson meg nekem a tanár úr a feledékenységerért, de ezentúl nem leszek feledékeny. Majdnem sírtam és a tanár úr leültetett...

Közli:

Jachán Géza

82. sz. Zrinyi Szeged

A vadállatok nyoma.

Aki helyesen figyelte meg wigwamja körül mozgó állatoknak a nyomát, az teljesen tisztába jött azzal a körülménnyel, hogy a négylábúak vagy úgy haladnak, mint az arányos testű és egyforma lábú ló, vagy a házinyúlhoz hasonlóan baktatnak és ugrándoznak, miközben hosszabb és erősebben fejlett hátsó lábuk az első előtt érnek földet, vagy pedig egyforma hosszú a lábuk, de azok a testhez képest mégis rövidek; ezek tömzsi állatok, mint például a daxli kutya, lassú menetben a lóhoz, gyorsabb haladásban, ügetésben, vágásban vagy iramodásban a nyúl haladási módjához hasonló nyomokat hagynak hátra.

Ha azután elhagyjuk wigwamunk környékét s távol tőle állatcsapásra bukkanunk, nem kell más tennünk, mint egy darabon nyomon követni a csapást, a míg megállapíthatjuk, hogy az ismeretlen állat a lóhoz, nyúlhoz, vagy pedig borzebhez hasonló csapást hagyott-e hátra.

Ebből megtudjuk, milyen, arányos vagy aránytalan növést volt-e a nyomonkövetett állat. Persze nem következik ebből az is, hogy a medvenyomot kilométereken át kell követni, hogy hátha nyúl nyom válik belőle. A talpak, illetőleg lábnyomok terjedelme elegendő felvilágosítást nyújt, hogy bizonyos nagyságú, megfelelő növést állatra következtessünk.

A medvénél ez mindenesetre könnyű: állat nyomával nem is lehet összetéveszteni legfeljebb meztlábos emberével. Azonban nem ilyen egyszerű a vadon élő hasított körmű állatoknál.

Ha egy cserkész meg is tudja különböztetni a kecses növést, könnyedén továbbá az őz csapását, a 6-8 szor olyan nehéz szarvasétól, nagyon valószínű hogy azt már nem fogja megmondani, szarvas, dámvad, jávorszarvas, japánszarvas, iramszarvas nyoma fekszik-e előtte. Hát még azt, hogy szarvasbika, szarvastehén vagy szarvasüsző okozta-e a csapást. Pedig az igazi vadászok a szarvas nemének, korának és fejlettségének a csapásból látható felismerési jelei közül csekély 72 darabot ismernek.

Fehérracú testvéreimnek ezek nem is lényegesek; sokkal egyszerűbb tudománnyal beérjük már manapság.

„Milyen állat okozta a nyomot?” — ez attól is függ, hol találjuk a nyomot. Ha meredek sziklák mohlepte alján találjuk a szarvaséhoz hasonló csapást, zerzére vagy a havasi kecskékre, mouflonokra kell gondolnunk. Ellenben árnyékot adó, de mégis

ritkás középhegységbeli erdőségekben talált nyom valószínűleg egy-egy szarvas nyughelyére fog rávezetni.

Két állat van azonban, melynek nyomával a szarvasnyomot összetéveszthetjük. Az egyik a már előbb említett őz, a másik a szelíd disznónak vad rokona: a vaddisznó.

Az őz lábnyoma kicsiny, gracilis hasított körmei keskenyek, igen erős futásnál szétállnak. Iramodásnál nyomához képest ő teszi a leghatalmasabb ugrásokat, 3-4 méteres szökésekkel menekül üldözője elől.

Míg az őz nyomát kis gyakorlattal nem lehet összetéveszteni a szarvaséval, a vaddisznó, melynek csülke erősség tekintetében nem marad a szarvas mögött, könnyen okoz zavart a csapás felismerésénél. Azonban, amíg a szarvasnál és őznél a két csülök fölött visszafejlődött, kicsiny élesülök van, mely egészen felületes nyomot hagy, a disznó élesülkei hatalmasan fejlettek, melyek igen erős benyomódást okoznak. Ez a legfontosabb ösmertető, illetve megkülönböztető jelük. Másféle is akad bőven, mert hát a disznóból kitör a disznótermészet: szeret nyirkos árnyékú, nedves árkok fenekén bujkálni s ha valami jóízű gyökeret sejt a föld alatt, habozás nélkül túrja fel ormányával.

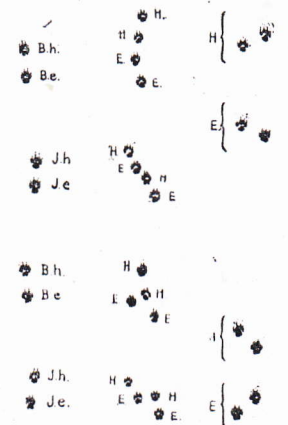
A farkas nyomáról már a multkoriban irtam. Hasonlít a kutya csapásához. Még egy állat van, melynek nyoma a kutyaéhoz igen hasonlít és ez a róka.

A farkas és róka a szabadban él. Testük, minden porcikájuk edzett, kemény, inas. Így hát lábnyomuk is ilyen s ebben térnek el a kutyaétól, mely a nyugodt jólét közepe jobban táplált, inkább kerek talpú, húsosabb. A róka nyoma — az állat nagyságának megfelelőleg — kisebb az átlagos kutya nyománál, azonban két középső karma előbbre áll s ezáltal az egész lábnyomnak hosszúkásabb kinézése van.

A rókának szintén megvan a lóra jellemző négyféle menésmódja. Járását „lappangás”-nak, futását „ügetés”-nek mondjuk, zsákmánya után „szalad”, menekülés közben „szökik.”

Ha mély hóban követjük a róka nyomát, nem egyszer látjuk, hogy a lábnyomok között barázda húzódik el. Ez farkának vagy amint nevezni szokták, „vitorlája” nyoma. Néha, ha például ökélme nyulat fogott, szájában cipelt zsákmányának nyoma is meglátható a havon.

A róka jelenlétére valamely vidéken még egy jellemző tulajdonság utal. Ez pedig az, hogy hulladékát nem őrösi el, mint a macskafélék, hanem olyan helyre rakja, ahol mindenki észreveheti. Határköveken, na-

Róka csapása ügetésben, szaladva, iramodva.

Farkas csapása iramodásnál.

gyobb, feltűnő sziklák tetején heverő „névjegyek“ világosítanak fel bennünket arról, hogy rókakoma ezen a vidéken tanyázik.

A szabadban élő, ragadozó állatok között egészen külön csoportba tartozik a szárazon és vizen egyforma biztonsággal mozgó vidra. Lábait, melyeket a vadászok „úszók“-nak neveznek, úszóhártya borítja, melynek lenyomata puhatalajon, nedves hóban olyan feltűnő, hogy arról az ember biztosan felismeri.

Egérnyom

Vidrás vidéken jellemzőek még rá a „kiszállók“, azok a helyek, hol a part-ramászik. Ugy szintén a „csúszkák“, hol a partról a vízbe csúszik. Ha víz mellett ilyen helyeket találunk, biztosan következtethetünk vidra jelenlétére. Be kell ezzel érniünk, mert tanyáját nem igen találhatjuk meg. Ugyanis a vidra olyan kucskót épít magának, mely csakis a víz alól közelíthető meg.

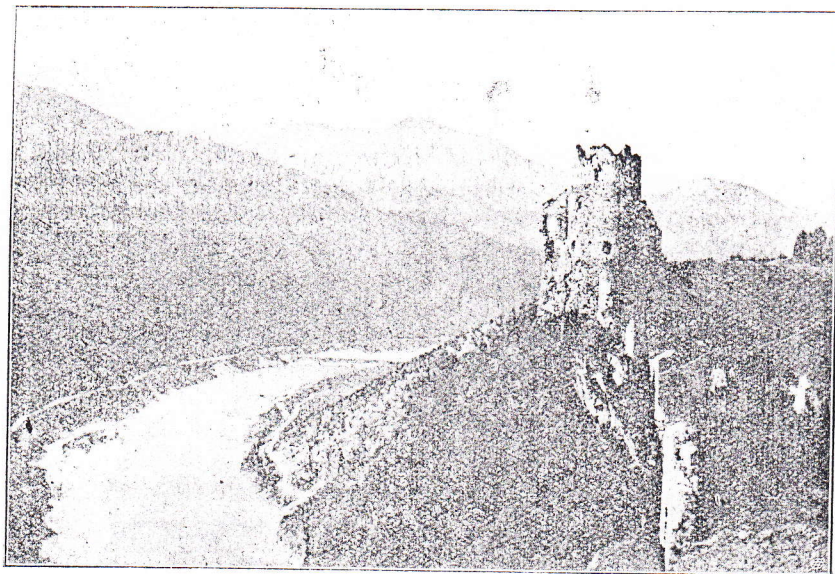
Ha egy cserkésznek sikerül egy ilyen vidratanyát feltalálni, érdemes ki-lesni, mikor vannak kicsinyek, mert ezek tejen felnevelhetők s hűséges házőrző, a gazdájukhoz nagyon ragaszkodó barátok válhatnak belőlük.

Csapása ügetésben rombusz alakú, mindegyik sarokban van egy egy láb, iramodásánál pedig lábai a haladási irányt ferdén keresztvezető vonalba kerülnek.

Érdekes, hogy míg a rókánál csak hóban, a vidránál, mint a háziegérnél, mindig látszik a fark lenyomata. Csak míg az egérnél a lábnyomok közepén látszik, a vidránál a lábnyomoktól kissé balra van.

A nyomolvasás nem könnyű. Különösen azért nem, mert nincsen ellenőrzés; az állatnak csak a nyoma maradt meg, akár jól, akár rosszul olvassuk le azokat, a föltétlen igazságot nem tudjuk meg. Ezért fontos szabály, hogy ha valahol egy állatot megzavartunk, figyeljük meg annak futását, lépésben, ügetésben, vágásban vagy iramodásban történt-e a menekülés s utána keressük meg csapását és a talált nyomokat hasonlitsuk össze az előbb látottakkal.

Bő alkalom kínálkozik erre, ha a vadászösvényen ember akad utunkba, kinek nyomát pontosan megfigyelhetjük s ezért legközelebbi levelében erről ír a Nagy Főnök.

Óvár a Vág mellett — ezt is elvesztettük, pedig milyen történelmi emlékekkel teli gyönyörű szép vidék!

A tábor szelleme.

Ki az, ki kopog
E rideg téli nap,
Ablakaím alatt?
Megrezdül a lelkem, a szívem is dobog.
Nem jár ott künn senki,
Csak a nyár szelleme s a kedves táborok
Ezernyi lakói.

Elljöttek hozzám,
Feldúlni a lelkem,
Hogy el ne feledjem
A gyönyörűséges magyar éjszakákat,
A hatalmas Dunát,
Tiszta, ártatlan, derűs ifjúságunkat;
Életem tavaszát.

Oh ti szép napok!
Visszahívtok ugye,
A nyüzsgő életbe?
Ott hol napjaink legszebbjeit töltöttük,
Piros volt az arcunk,
Rózsás a lelkünk, a bűt meg elfeledtük,
Mert kacagott ajkunk.

A hó csak esik,
A szél meg fujdogál
A néptelen utcán.
Képzetelem keresgél, kutat a múltban,
És meg áll e helyen;
Látom még, látom, majd elvész a homályban,
S érzem, hogy könnyezem.

szABÓ LAJOS 14.

Legyél velünk!

Mit látok oh édes hazám,
Hová lettél nagy nemzetünk?
Beteg lettél, elsülyedtél?
Oh, Jézusom legyél velünk!

Egész életünk bitor rabság,
Elnyomtak az ellenségünk
Szabadságot Tőled várunk,
Oh, Jézusom legyél velünk!

Sok-sok ajak kiált feléd,
Mindnyájan hozzád könyörgünk,
Szabadságot Tőled várunk,
Oh, Jézusom legyél velünk!

Büntetésed, büniünk miatt,
Engedd el ez egyszer nekünk.
Sinylődünk a terhek alatt,
Oh, Jézusom legyél velünk!

Cserkész lelkünk hű hazánkhoz,
Búgó szívvel esedezőnk,
Egyetlenünk, reménységünk
Oh, Jézusom legyél velünk!

Hevesi László
Szeged. 55. cscs.

A téli tisztitáborból.

A tábor olyan volt, mint minden téli tábor. Sielés, kirándulás, hosszú és vidám tábortűzek és mélyreható komoly megbeszélések váltogatták egymást. Csak az volt más, hogy délelőtt két és délután három óra „iskola“ volt. De nem olyan iskola, ahol leckét adnak és felkérdnek és mindenki elteleli azt, amit tud; és nem olyan, mint az egyetemen, ahol hosszú előadásokat tartanak; hanem rövid kis előadások után mindenki előjött azzal, amit *nem* tud, a résztvevők kérdezték ki az előadót. Ilyen iskola kellene nektek is fiúk, úgy-e?

*

De azért volt ám ott *iskolai dolgozat* is. Utivázlatot, környékrajzot, tábori élelmelési tervet készítettek, fogós kérdésekre kellett írásban válaszolni, morzeszöveget írni, térképjeleket kitálatni (kultúra határa, nyereg, sarkantyú, gereb, úszópéce, dísznocsorda stb.). Csak az volt a kár, hogy a dolgozatjavítás után a vezetők a világegyetért sem akarták még azt sem elárulni, hogy pl: arra a kérdésre, hogy ki a szövetség elnöke, mindenki pontos feleletet tudott-e adni?

*

Az őrsvezetők naponként változtak — de az őrsi beosztás nem. Volt napos tiszt is, voltak szakmegbízottak is (írodás, pénztárnok, főszakács, vendégfogadó stb.) mint minden más táborban. Csak hatásköri összeütközések nem voltak.

*

Az ébresztő is érdekes volt. Persze zenés ébresztőt nem lehetett rendezni zenekar híján, de azt igen, hogy az ébresztő

Mosdás a hóban.

sípjelre mindenki egyszerre énekelt a „Daltól hangost“ és aki nem lett volna eléggé „daltól hangos“, az egy kis friss havat kapott volna.

*

Azért volt reggeli torna is, sőt hóban mosdás is, és akkora *hócsata*, hogy egy elmaradt latóra idején a IV. B. sem tudta olyat rendezni! Csak azzal a külömbiséggel, hogy véletlenül több apa hócsatázott ott a fiával — akkora kor és társadalmi különbségek voltak — de ezt senki sem vette észre.

*

Mialatt lent a völgyben zuhogott az eső, nőtt a sár, azalatt fenn havazott és mialatt Pesten száraz volt a kövezet, a napsütésben a Dunaparton korzóztak az emberek — odafenn is sütött a nap, de — fagyott. Volt ott köd is, szél is, de utolsó éjjel is havazott még

*

Szilveszter éjjelén természetesen szép tábortűz volt vidám mókákkal. 11 óra 55 kor riadószerűen kirohant a társaság a 30-as

öreges lobogó tábortűzéhez, elénekelt a Himnuszt, felröppenő rakéták, magnéziumfáklya és színes lángok körül várta meg az éjjelt, mikor a Hármashatárhegyen, a Börzsönyben és több más helyen is felvillantak a távoli világságok, jelezve hogy mindenütt *régen vagyunk!* Éjjelkor, az új év küszöbén, a cseh megszállott területekre nyíló kilátás mellett hóban és fagyban, szélben és dermesztő hidegben az összetartozásnak, a közös akarásnak ez a megnyilvánulása meleg bizalommal öntötte el a szíveket és önkénytelenül imával kezdtük az új évet...

*

A vezetők: Zsembery Gyula, Major Dezső, Molnár Frigyes, Fodor Ferenc, Kosterszitz József, László Gábor, Papp Ferenc a fiatalabbak² közül Szabó Gyula, Gerritzen Vilmos, Gundrum Zoltán, Tábori Pál, Osváth György szaktudásuk legjavát közölték a résztvevőkkel. Enyi, ilyen jó vezetővel még egy tábor sem dicsekedhetett — a legelső, akadémiaszerű husvétit kivéve, melyet Molnár Frigyes vezetett.

*

És ami a fő, nem csak a szaktudás, a hangulat, a tábor külső kellemes és hasznos tulajdonságai voltak meg, hanem a szellem, a szeretet is megvolt és különösen az utolsó napokban a kölcsönös önfeláldozó munkakészség gyönyörű példáit láttuk. Senki nem pavarzkodott, nem beszélt magáról, nem azzal tördött, hogy *őt* kellően értékelik-e, hanem mindenkit az a vágy töltött el, hogy minél többet használjon a többieknek, minél szorgálatkészebb és önzetlenebb legyen maga is.

*

Pedig ez nem volt könnyű. Minden percre ment. Kezdetben bizony fordult elő késlekedés, piszkozás, hiabavaló időgonyítás is, de később már a „³/10 másodperc késés“ is szóvá tették, sőt meg is énekelték. Hja, a cserkészpontosságot és megbízhatóságot is *gyakorolni* kell.

*

Mert amit lehetett gyakorlatilag be mutatni, az természetesen úgy is történt. A főszűz az a volt, amit nyáron nem lehet látni és gyakorolni. Így például a sielést mindegyik résztvevő (a kettő kivételével, akik nem is akarták tanulni) odáig vitte, (még a 45–50 évesek is!) hogy egy 5 órás kirándulást simán végigcsinálhatott a csapattal.

*

Csaknem minden napra jutott egy-egy kezűgyeségi feladat is (a főzést, céllövést, sielést, természetesen nem számítom ide) Fogas, nyakkendőgyűrű, labda, kötélfonáshoz való tágitó (kötélfonás is volt) őrsi zászló stb. stb.

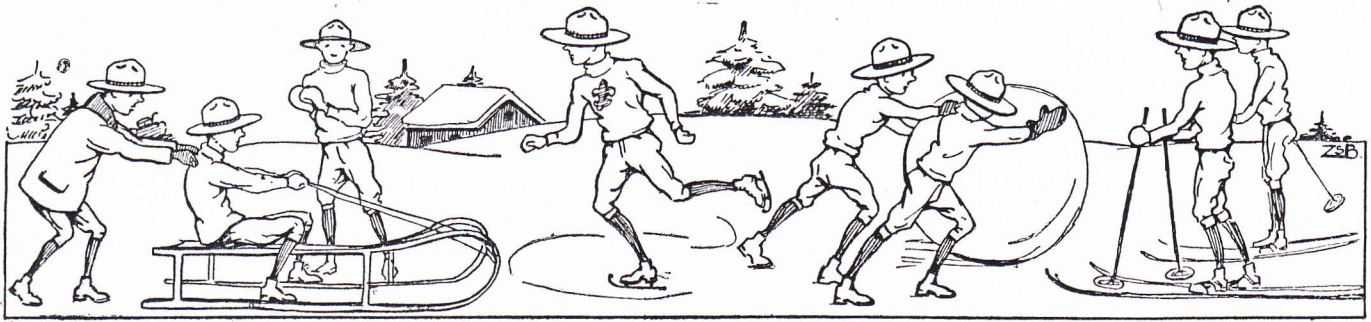
*

Volt életmentés is — de nem olyan mondva-csinált, hanem valóságos, nehéz és komoly, de ennek talán majd külön cikket szentel a szerkesztő, annyira tanulságos volt.

*

A naplóírás² is kötelező volt. Ezek egyikéből idézem a befejező soraimat: „Régóta vezetek csapatot, több tábor rendeztem már, de most látom csak, hogyan lehet és hogyan kell az időt úgy kihasználni és beosztani, hogy a résztvevők fárasztása nélkül minden perc ki legyen használva, legyen sok „szabad idő“ mégis mindig az történjék, amit a vezető akar; erkölcsi, törvényt magyarázó foglalkozás legyen kevés és mégis minden a lelki tökéletesedést mozdítsa elő; most látom csak, hogy még az ilyen teljesen idegen, sokféle foglalkozású és bizony kezdetben igen különböző felfogású elemeket is a táborban, hogy lehet *egységes szellemű, vidám, szerető családdá* átgúrní.“ Minden őrsvezetőnek és cserkésznek azon kellene lennie, hogy az ő őrre is ilyesféle tapasztalattal kerüljön haza minden táborából.

Professor.

Cserkész-sportakadémia.

Tanár: SZEKTOR.

A téli sportokról általában.

Vizel kezdtem meg akadémiai oktatásaimat, vizel is folytatom. Miután azonban legutóbbi előadásom óta a természetben kormányválság történt, s a hatalom polcáról letaszított Nap helyét a fehér szakállú, öreg időpolitikus, a Télapó (Father Winter) foglalta el, mint lojális férfiú és hű alattvaló, igyekszem a következőkben mindenben az ő modorához alkalmazkodni. Télapó reálpolitikus; főcélja: mindent világossá és kézzelfoghatóvá tenni. Szenvedélyesen szereti a fehér színt és kézzelfoghatóvá teszi még a vizet is, amely a Télapótól készített új alakjában hó, jég, vagy zuzmara nevet visel.

Zuzmara a fák ágain, a villamosvezetékeken és a bérkocsisok bajuszán található. Sportcélokra tökéletesen alkalmatlan. Egyetlen lehetséges sportszerű felhasználása téli kiránduláson történhetik, midőn az ember hosszú cserkészbotjával megütögetve a fák alacsonyabb ágait: a rajtuk levő zuzmarát az előtte haladóknak nyakába rázza. Igen kellemes és mulattató sport. Csak az a baj, hogy a mögöttem haladóknak is van cserkészbotjuk és ha ők is sportolni kezdenek, hát az összes zuzmara pont az én nyakamba hull. Igazán sportszerűtlen és a cserkésztestvériséggel össze nem egyeztethető eljárás a borzongatóan hideg zuzmarát a nyakamba rázni. Finomlelkű cserkész ilyen nem cselekszik. Elvégre „a cserkész másokkal szemben gyengéd...“

A víz kézzelfogható egyéb alakjai számos kedves téli sportot tesznek lehetővé a cserkésznek számára. Ilyenek a hógolyózás, csúszkálás, sietés, rödlizés, korcsolyázás, szánkózás és végül a fagyalt és jegeskávét szűrőszelvényezés. Ez utóbbi kettő azonban inkább a nyári sportok közé számít; eredményeik: üres pénztárca és torokfájás; szenvedélyesebb sportsman esetleg kiadós tüdőgyulladásig is felviheti.

Mielőtt az említetteket részletesen ismertetném, szükségesnek tartom megjegyezni, hogy minden téli sportok királya és minden egyébnél ezerszer többet ér, jól fűtött szobában, puha pamllagon negédesen végigterülve, May Károly Winnetouját olvasni és a pompás párolgó teát szűrőszelvényezve, nagyokat nevetni azokon a bolond embereken, akik ilyen kutyának való téli időben a havon és jégen csúszongatnak és veszélyeztetik a fülük, nyakuk és egyéb végtagjaik épségét. Mert a költő látnoki szava is ezt mondja: „Hol a boldogság mostanában? Barátságos meleg szobában.“ Ezek után áttérhetünk a téli sportágak közelebbi ismertetésére.

5. lecke.

A hógolyózás.

Üzhető a szabadban (hegy, erdő, síkság) iskolaudvaron, utcán, vagy a békés családi otthon udvarán és folyosóin, szóval mindenütt, ahol hó van; utóbbi helyeken azonban csak akkor, ha pedellus, rendőr vagy házmester nincs a közelben. Hivatalos személy közeledtekor a sport imponáló sebességgel félbeszakítatik és a sportolók ártatlan arcot vágva, meleg érdeklődéssel figyelik az eget, vagy az ezbrátláhtírdetéseket a falon, vagy az iskolaépület architektúráját, esetleg jobb híjján a cipőjük zsinórját esomózzák és bontják szét újból mindaddig, míg a hivatalos személyiség összes fel- és lemenő egyenes és oldalági rokonságukra vonatkozólag el nem mondott minden hajmeresztő jókívánságot, amit csak emberi tudás és fantázia a vízözön óta

megalkotott és végül megkönnyebbült szívvel el nem gyalogol. Ekkor a sport akadálytalanul folytatható.

A hógolyózás mozdulatai két csoportra bonthatók: aktív és passív mozdulatokra. Aktív mozdulatok: leguggolsz, két kezbe lehetőleg sok havat felmarkolsz, vigyázzván, hogy a hó között némi kavics vagy kötöttelék is legyen, mert attól a hógolyózás mindjárt magvasabbá válik; a havat öklöddel összenyomod és tenyereiddel kökemény, jeges lapdává gyurmolászod, aztán felemelkedel és hógolyóddal úgy vágod kupán a legjobb barátodat, hogy fényes nappal meglássa a Göncöl-szekeret az összes többi csillagokkal együtt. Aztán hirtelen megfordulsz és elmerülsz a táj szépségeinek szemléletében mindaddig, míg barátod valamely ártatlan járókelőt félholtra nem boxolt, mondván: „Majd adok én neked jéggel dobálózni.“ — Passív mozdulatok: félrekapva a fejedet a feléd süvöltő ellenséges hógolyó elől; esetleg ha a hadiszerencse úgy hozná magával, letörlöd a vért a homlokodról és a sebet tiszta zsebkendővel bekötöd (tiszta zsebkendő okvetlenül legyen nálad): vagy kiköpöd 2—3 fogadat és végre gyors futással menekülsz a házmester elől, aki fejébe vette, hogy a betört ablak miatt a botját a te hátadon törí két, esetleg több darabra. A passív mozdulatok otthon folytatódhatnak, amikor jó atyád a kabátod elszakításának történetét bogozgatja, vagy pedig az elveszített fél keztyű sorsa iránt érdeklődik, ez azonban már nem sport, hanem intim családi jelenet.

A hógolyó természetrajza az eddigiekből világos. Áll külső jégpáncélból, amely kavics, kő- és jégdarabok tömegét védi a széteséstől. Mozgása repülés; a fizika törvényei (ferde hajítás: $h = \frac{1}{2} \frac{V_0^2 \sin^2 \alpha}{g}$) szerint; hangja éles süvöltés, melynek visszahangja fájdalom- vagy dühkiáltás. Utjának célja betörés: vagy fejet tör be, vagy ablakot. A hógolyó célját csaknem mindig eléri. Hócsaták színhelyén épségben maradt ablak olyan ritka természeti tűnemény, mint a januári villámcsapás vagy a kétféjú borjú.

A hógolyózás legharciasabb és legkevésbé veszélyes módja a következő: Megállsz egy rödlipálya közepe táján a pálya mellett és egy halom municiót gyártva, várod a rödlizőket. Amint a kanyarulatnál feltűnik az első rödlí, gyorstűzet zúdítasz a rajta ülőkre. Sebes lesiklásukban meg nem állhatnak, védekezni nem tudnak, visszadobásról szó sem lehet s te büszkén érezheled magadat a helyzet urának. Még az sem nagy baj, ha a megtámadottak a rödlit felfelé húzván, a hátad mögé lopakadnak és vad bosszúsággal rád vetik magukat; te ilyenkor igyekezzél az ő útfélen hagyott rödlíjukhoz kerülni és felkapva rá, csusszanj le a pályán. Mire ők gyalog leérnek, te már árkon-bokron túl lehetsz. Legfeljebb az a kellemetlenség érhet, hogy csúszás közben a pálya alsóbb pontjain megbúvó orvtámadók lesből hóval megdobálnak; ilyenkor lovagiatlan eljárásuk fölött érzelt mély megvetéssel és szomorúsággal folytasd utadat a hegy lába felé.

Végül még egy figyelmeztetést. Gondosan óvakodjál attól, hogy valaha hógolyózók közé kerülsz, mint elfogulatlan idegen. Ugy járhatnál, mint Péter bácsi, j...-i „iskolaszéki tag“, aki egy szép téli reggelen hivatalos ábrázattal iskolát látogatni in-

dulván, épen akkor érkezett az iskolaudvarra, amikor a nebulók tízpercet ünnepeltek és vad csataüvöltéssel bunyózták és dobálták egymást a szűztiszta hóval. Egyik eltévedt hógolyó (— ez megint a hólapdák gonosz indulatát bizonyítja —) a Péter bácsi süvegét találta; s midőn a méltóságában illetékesen megsértett öreg bőszen haraggal az „Istenverte komisz kölykei...“ kezdetű csatahimnuszt bömbölve, rendet csinálni közléjük rontott, a sok csibész nebuló összefogott és hirtelenében úgy megdobálták, hogy Péter bácsinak nemcsak a tekintélye, de még a sapkája is ott maradt és eleven hőemberként menekült szegény a kacagó ördögfiúk elől a tanító urak tanácstermébe. Veszélyes dolog hócsatázó ifjak közelébe keveredni!

A hógolyózás szabálya: amíg te dobálsz másokat, addig sport, pompás tréfa és testet-lelket edző szórakozás; amint más kezd téged dobálni, akkor atrocitás, sportszerűtlen durvaság, vagy szégyenletes gyerekcsíny. Miután pedig mindig van egy, *aki* dobál és egy, *akit* dobálnak, tehát ahol hólapdák repülnek, ott mind a két minősítés mindig egyszerre gondoltatik és így az objektív igazság mindig változatlanul megmarad. Csak a gondolkodó személyek változnak. Így a hógolyózás a megdönthetetlen, győzelmes *igazság* sportja.

6. lecke.

A csúszkálás.

Minden sportok között a legpuritánabb: nem kell hozzá semmiféle szerszám, felszerelés, különleges öltözék; csak ki kell lépned a szobából és máris csúszkaképes vagy. Valóban a legolcsóbb és leggazdaságosabb sport, amelyet valaha ember a földtekén űzött. És mégis ő a téli sportok Hamupipókéje: semminő sportágtól nem tagadják meg elfogult emberek oly gyakran és oly makacsul sportszerű mivoltát, mint épen a csúszkálástól. Különösen a mamák fölötté elfogultak vele szemben. Még nem ismertem mamát, aki, csúszkálásról lévén szó, ne a legszélsőbb ellenzéki álláspontra helyezkedett volna és ne igyekezett volna az egész tekintélyével hasonló irányban befolyásolni kis fiait gyermekégen lelkületét, igaz, hogy viszont nem ismerek olyan kérdést, amelynél a mamák befolyásoló törekvése oly tökéletes sikertelenséget eredményezne, mint épen a csúszkálás kérdésénél. Hiába, a mi fiainkban van elvűség és önállóság.

E nemes sportág legfontosabb kérdése a *hely megválasztása* és a csúszka elkészítése. Nem elég, hogy a csúszka hosszú és keskeny legyen, tükörsímára csiszolva, két végén alkalmas nekifutó tereppel; rendkívül fontos emellett az is, hogy olyan helyen feküdjék, ahol a lehető legjobban útban van és ahol a lehető legtöbb járkelő törheti rajta a lábát. Vélbéli csúszkagyártó sohasem megy erdőbe, hegyoldalba, üres háztetlekre, vagy elhagyott utcába, hanem a forgalmas útvonalakat keresi fel és a felháborodott nyárspolgári társadalom szemelátára készíti el sportpályáját. Egy csúszka a körúton vagy a Kálvin-téren már elismerést érdemlő teljesítmény; egy Andrássy-úti vagy Berlin-téri csúszka minden sportember legszebb álma. — Beszélnek egy ferencvárosi fiúról, aki egyszer a Keleti p. u. érkezési oldalán, egyszer pedig a Rákóczi-út és a Körút sarkán alkotott impozáns méretű csúszkát; az egész Franzstadtt egybehangzó szent meggyőződése, hogy e fiúból vagy nemzetközi betörőkirály lesz, vagy hírneves északsarki utazó.

A csúszka elkészítése nagy körültekintést és hozzáértést kíván. Ahogy a csúszkagyártó az első próbasikamlásokat végzi, ahogy egyes helyeket cipősarokkal megdolgoz, másokat egész talppal simára csiszol, azon rögtön észreveszi a laikus szemlélő is, hogy szakavatott sportemberrel vagy kontárral van e dolga. Van is nézője elég a csúszkacsínálónak: tanulékony és tudásvágytól fűtött ifjak egész serege veszi körül, akik csak akkor futnak szét, ha nagy kardesörtetéssel rendőr közeledik; mire azonban a pályára lépő rendőrt a közönség felemeli, addigra ők már az utca átellenes sarkán vígan iringálnak a szépen kidolgozott tartalékcsúszkán. Mert egy egy forgalmasabb útvonalon 4—5 csúszkapálya is készül, nagy öröme a járkelőknek.

A csúszka elkészítőinek *kettős sportot* nyújt. Csúszkálni is lehet rajta, de meg félreállva nézni, hogy hogyan tápáskodnak fel egymásután az ilyen sportpálya fortélyait nem ismerő,

siető filiszterek. Egyik lelkes csúszkáló barátom említette, hogy félórai ilyen „csúszkaesen“ több dicsérő jelzöt és heves érzelmeket tolmácsoló szakkifejezést hallott, mint amennyi az Akadémia nagy szótárában összegyűjtve található. Ami pedig az esések stílusát illeti, ugyanezen lelkes sportbarát eddig 692 különféle esési módot figyelt meg, amelyeket majd, ha írni-olvasni megtanult, „A csúszka“ c. kétkötetes szakkönyvében részletesen ismertetni fog.

Ugyanezeker meg készül alakítani az O. T. T. keretében a „Magyar Csúszkálók Országos Szövetségét“ (Emcsosz) is.

A csúszkán végezhetőek egyéni, örsi vagy csapatgyakorlatok. Az *egyéni gyakorlatok* legközönségesebbjei: a két- és egy lábón végigcsúszás, jobb- és balrafordulás és perdülés, guggolás, ugrás előre és hátra, hátrafelé csúszás egy és két lábbal, csúszás összekötött kezekkel, összekötött lábbal, bekötött szemmel és a legkülönbözőbb tánc lépések végtelen sora. *Örsi gyakorlatok:* egysorban és rendekben felállás, összekapaszkodva előre és hátra végigcsúszás, akadályverseny váratlanul eléjük tett lábbal, odadobott kövel, kifeszített spárgával; kulacsadogatás és térképolvasás csúszás közben. *Csapatgyakorlatok:* ugyanezek szélesebb pályán, oszlopalakulatban, mindössze a tájékozódás (alapos esés után igen nehéz tájékozódni) és első segély jön még hozzá. Ez utóbbira rendszeren szükség van, mert ilyen csapatgyakorlatok ritkán esnek meg ficam vagy törés nélkül.

Aki mindezt végigpróbálta és a kiküldött kerületi bizottság előtt levizsgázott, a *csúszka-különpróba* letételéről igazolványt kap. Jelvénye: vaspatkós és szöggekkel kivert cipőtalp, keresztbe fektetett nádpálcával.

A csúszkasport legveszedelmesebb *ellenségei:* a rendőr, aki a sportolókat elzavarja; — a házmester, aki hamut szór a nagy fáradsággal elészített csúszkára, megakadályozván így egy egészséges magyar generáció fejlődését; — a mamuska, aki aggodó szemmel nézegeti a vékonyodó cipőtalpat és az ifjú sportsman daganatokról hízó fejét és térdeit; — és végül a papa, aki a kimerült sportsman meggémberedt végtagjait pergőtűszerű nádpálca-csapásokkal masszírozza melegre, hogy az egészségre oly fontos vérkeringést némileg felfrissítse. Ez utóbbi eljárás már sok biztatón megindult csúszka-karriérnek vágta be az útját. — Legnagyobb ellensége azonban a nap, amely sugárnyelvével lenyalja a csúszka vékony jegét és minden további sportolást lehetetlenné tesz. Sportkörskben alapos a gyanú, hogy aggodó mamuskák megvesztegetik a meteorologusokat, hogy soronkívül meleg időt csináljanak. Így a csúszkás gyilkosainak és az egész csúszkasport megrontóinak mégis csak az időcsinálók tekintendők. Rájuk száll a pálya nélkül maradt sportoló tömegek minden jókívánsága.

Házi feladat: Mindenki csinál a lakása előtt az utcán egy 3½ m. hosszú, 25 cm. széles csúszkát és szorgalmasan készül a csúszka-különpróbára. Vizsga: február 29, d. u. 3 órakor.

Térképolvasás a téli tisztításhoz.

Roszmájú közlések a szerkesztőség rejtelseiből.

— Először is mi a szerkesztőség ?

— A „Magyar Cserkész” szerkesztősége egy íróasztal a Cserkészszövetségben.

— Hogyan készül a „Magyar Cserkész” című ifjúsági lap ?

— A lap lassan készül.

— Miért készül lassan ?

— Mert a cikkeket előbb megírják (vagy kiollózzák — lásd a képet) azután *elolvassák* (néha jobb volna fordítva — akkor t. i.: meg sem írják), azután kiszedik, azután elolvassák, azután kijavítják, azután elolvassák, azután tördelik, azután elolvassák, azután kinyomják, azután . . . stb.

— Mivel tördelik ?

— Mivel egy oldalon csak 1400 szó, azaz 7000 betű fér el, már pedig a lap 140.000 betűből áll. (Ha nem hiszed, számold meg — mindjárt azt is kiszámíthatod, hány betűt kapsz egy fillérért.)

— Pengőben 140.000, vagy koronában ? . . .

— Sem nem koronában, sem nem pengőben. Mert koronában csak 4000-be és pengőben csak 32 f-be kerül (pengőben tehát olcsóbb). Ezzel szemben lehet a pályázatokon „szerencsés esetben” akár egy milliót is nyerni — de ezt már csak koronában. De nem ez a főnyereség, hanem . . . stb.

— Mi az, hogy *tördelik* ? Talán lapozzák ? Forgalják ?

— Nem lapozzák, csak alapozzák.

— Jaj — hagyjuk abba ezeket a szőficamokat . . .

Igy kezdődött az érdeklődésem. De engem nem lehet ám csak úgy ki- és elszójátekozni. Ha egyszer a fejembe vettem, hogy kisütöm a szerkesztés titkát: akkor ki is sütöm (de nem úgy, mint a nagytáborban a nyárson sült kenyereket, ami odaégett).

Elmentem hát a Szövetségbe (Budapest, VI., Révai ucca 10. II. em. balra).

Ott megkérdeztem, hol a szerkesztőség. Benyitottam a világitó udvarra nyíló sötét lyukba, melyet a jól megtermett szerkesztő úr (98 kgr.) és az íróasztala csaknem teljesen kitöltöttek.

Szívesen és barátságosan fogad, letegez (már mint a szerkesztő, nem az íróasztala), leültet, de abban a szempislantásban, mikor megszólítom szerkesztő úrnak, gömbölyű képe, barátságos szeme elborúlnak, savanyú arcot ölt („fanyar mosoly” jobb megjelölés volna — csak már kissé kopott), hirtelen kijelenti, hogy ő nem az igazi szerkesztő, nem is író, nem is valódi ember, csak olyan *pótemberke* (a kicsinyítő képzőt soha alkalmatlanabbul nem használták), mert az igazi szerkesztő 200 kilométerre van ide — mindjárt a címét is megadja — és lemagáz.

No, de én tudom, mit kell ilyenkor csinálni! Megnyugtattam, hogy sem színdarabot nem hoztam elolvasni, sem előleget nem kérek, sőt még csak egy versem után sem érdeklődöm — Láttatok volna, hogy kiderült egyszerre az arca. Csodálkozó

szemmel nézett rám, mintha kérdezné, hogy akkor vajon mit akarhatok tőle — mint szerkesztőtől — bocsánat: pótszerkesztőtől ?

Elmondom.

Rámutat az íróasztalán tornyosuló teméntelen írásra, a tavaszi és téli, nagytábor előtti, alatti és utáni versék tömegeire, a kötettszámra heverő különböző kéziratokra és azt mondja:

„Tegnap lapzárta — és természetesen mindez csak a mai póstával jött, de nem baj, átolvasom, átnézem, átirom, átgúrom és amit épen lehet, esetleg nyomdába is adom.”

Kezembe veszek egy huszonöt lapos cikket: „Hoty kel a ketős ívveltt hurkott bicsak nélkül széttbontanni ?” Úgy hemzsegetek benne a helyesírási hibák, mint a rossz sajtban a kukacok. (Most már értem, miért szokás a kéziratokat *sajtpapiroknak* nevezni.) Ijedten visszateszem — másikat veszek elő. Vers. Találomra a közepe táján olvasom:

A házi gazdám goromba,
Fekszik is a gyomromba’,

De a mire majd elmén:
Mecsze’idi-tem ám én.

No, ez nem nekem való — még én is el találom rontani a gyomromat tőle — de mi ez — egy másik papíron az áll: Kösd fel magad!

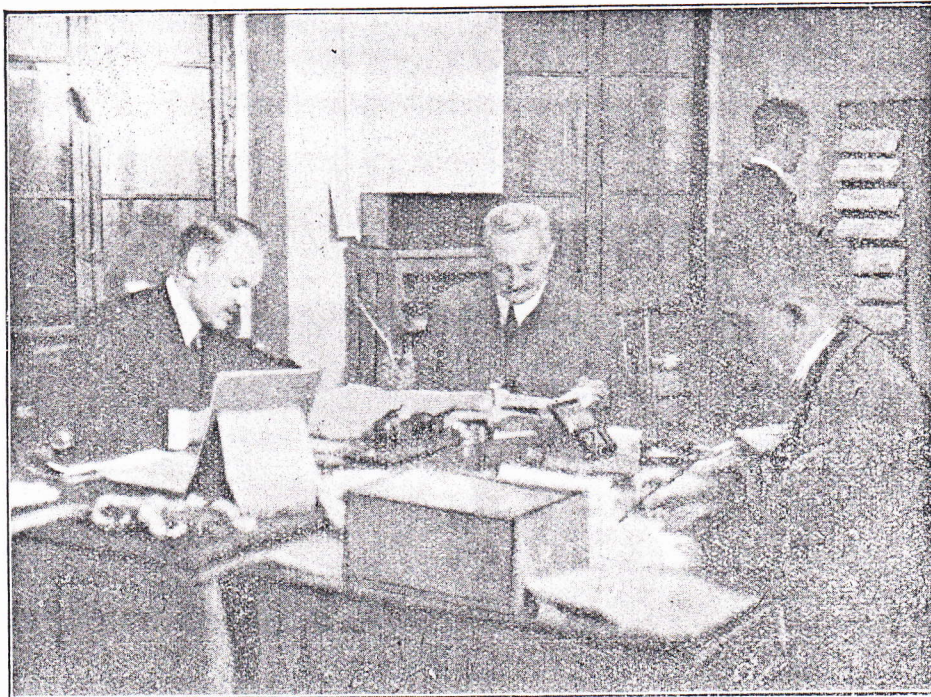
Kérdőjellel alakulok, de a szerkesztő legyint; régi dolog, nem új, Krisz Feri jobban elnevezte a téli tisztitáborban, „nem közzölhető”. Mégis oda pislantok és olvasom — (Nászdal’ a címe):

„Ti két tevék-
ti két tevék-
Ti két tevék-
eny emberek...
És ha a hon
hívja karodat:
Kösd fel magad-
kösd fel magad-
Ra kardodat.”

Hja, úgy ? Ez tréfás vers akar lenni.

Kikeresek valami rövidebbet ami nem vers. Kisérő levél, hogy a mellékelt „rövid” hírecskét, elvárják, hogy *okvetlenül* (háromszor aláhúzva és megfelkiáltójelezve), törlés nélkül, egész terjedelmében hozza a lap legeslegközelebbi száma „előkelő helyen”. Így kezdődik:

„A *recsegépiskolti 719. számú* jóhírű „Éjjelező” cserkészcsapat gödény raja illusztris és fekölt gondolkodású szervezőtestülete közismert és hervadhatatlan érdemű, kiváló elnökének, *Heringesek Nepomuk Jánosnak* névnapján a jól sikerült szüret emlékére szépségversennyel, világpóstával és táncdal egybekötött sikerült ünnepélyt rendezett az egész országban előnyösen ismert fűvészenekarának sok sikert aratott brügös-alap javára a bájos és üde hangú helyiérdekű pac-irtánk: *Heringesek Manci* kedves és önzetlen közreműködésével, melyért a derék csapat nem győzött szünni nem akaró és sok-szor megismételt tapsorkánokkal hálálkodni. Az ünnepélyt mélyen átgondolt, nagy hatású, könnyekig megható és lelki megtisztulást kiváltó fényes beszédével . . . stb.” — még vagy három oldal szöveg, a szótár-

A „Magyar Cserkész” kiadóhivatala.

ban fellelhető összes díszítő jelzők valóságos országos nagygyűlésével és a szószaporítás titólérhetetlen művészetével — de mentől kevesebb cserkésziességgel.

Kezdtém sajnálni a szerkesztőt.

Egy másik levél tele van szemrehányással, hogy az egyik „munkatárs“-nak a latin „oe“ betű helyes kiejtési módjáról írott háromkötetes munkáját miért nem méltatta a múlt szám?

A harmadik elvárja, hogy a szerkesztő a parancsnok leányának eljegyzésére személyesen eljön és az étrendet, meg a „kedves vendégek“ névsorát „személyes tapasztalatból“ fogja leközelíteni.

Benyitnak: „Aztán Gyula bácsi, ne felejtse el az unokasógorom találmányát kellő nyomatékkal ismertetni — minden órsnek meg kell vennie“

Aztán megint benyitnak: „Négyen várják már a szerkesztő urat — igen fontos ügyben.“

Aztán jönnek ingyen klisék kölcsönkérni, ingyen számokat kunyerálni, ismét jó a postás néhány kiló kéziratral. Jó a nyomdász a „lapért.“

És a szerkesztő?

Nyugodtan kihúz egy fiókot és készen átadja a lap anyagát.

De hát ha ez már megvolt neki, mi a csudának olvassa el a többi kéziratot? Meg is kérdeztem.

„Hát az úgy van“ — mondja ő — „már a levélborítékról szoktam tudni, hogy valami közölhető-e. De elolvasom a többit is, mert hátha akad azok között is valami. Ezzel úgy vagyok, mint a falusi zsidó, — ismeri a viccet? — nem? Hát elmondom — a kánikulában egy szép szombaton es'e levetközött és tiszta fehérben ült otthon — mert hiszen úgy sem jön senki, de a ciliandert, azt feltette a fejére, mert — hátha mégis jön valaki.“

— No, és mi lesz a sok kéziratral, ami nem közölhető? Kérdeztem.

— Szépen összeesomagolom. Minden csomagra ráírom, hogy melyik számhoz küldték, aztán február elején átadom majd mind az új, az igazi szerkesztőnek, hadd élvezzen ő is — ő talán jobban ráér majd és talán két-háromszor is elolvassa őket, mert néha egész érdekes helyesírási hibákat lát az ember bennük.

— És nem terhes ez a sok olvasás?

— Dehogy, gondolja csak el, mi volna, ha — megfordítva — senki sem írna, ha nekem kellene lótnom-futnom egy-egy cikkért, aztán mikor nagy nehezen kipréselek valakiből valamit, akkor sülné ki, hogy nem közölhető. Hát nem jobb így?

— Szerkesztő úr igen elégedett természetű — velettem ellen — aztán legalább megvan-e a hála? (A szemrehányó levelekre gondoltam.)

— Hogy megvan-e? Hát nem látja milyen szépen fejlődik a lap? Kell-e ennél nagyobb jutalom?

— És szaporodik az olvasók és előfizetők száma? Kockáztattam meg a kissé csiklandós kérdést.

— Az olvasóké jobban, az előfizetőké bizony lassabbau — de majd csak megérjük azt is, hogy 20 000 előfizetők lesz, különösen, ha majd az igazi szerkesztő úr átveszi... és idővel kétszer akkora terjedelemben, talán hetenkint jelenhetik meg. Lesz minden számban...

Megoldódott a nyelve, elkezdett beszélni szép tervekről, cserkészházról, minden kerület külön cserkészházáról, csónaktelepről, cserkészmenedékházakról, kaszinókról... de engem inkább az érdekelt, mi van a szerkesztéssel és főleg a konkurenciával? A vidéki lapokkal, a pesti lapok cserkésztörvényeivel, ezek vajjon az előfizetőköt és olvasókat nem szívják-e el?

— Sőt ellenkezőleg, ezek terjesztik a cserkészgondolatot, ezek segítenek legjobban, ezek szoktatják a fiúkat az olvasáshoz — mondotta.

— Ilyet sem pipáltam még. Hát nem kell küzdeni velük, nincsenek érdekes sajtóháborúk, izgalmas viták?

— Még nem — de az érdeklődés fokozása céljából csakugyan ki lehetne valami hasonlót találni. Például a Vezetők Lapja ügyesebb, az önnönmagával kezdett vitát a próbaszabályzat megváltoztatásának tervezetéről.

— Mit, hát a Vezetőknek külön lapjuk van? — ámultam el.

— Külön szerkesztőség! — talán lenne szíves azt is megnézni — még pedig minél előbb! Volt az igen nyájas felelet.

— Erre az igen udva íasan megszóvegezett kidobásra mit tehettem, búcsúztam. De elhatároztam, ha a szerkesztő úgy szeret rossz írásokat olvasni, legközelebb néhány rövid írással én is szerencsétlenem. Ki tudja, hátha közli — például ezt a beszámolómat!

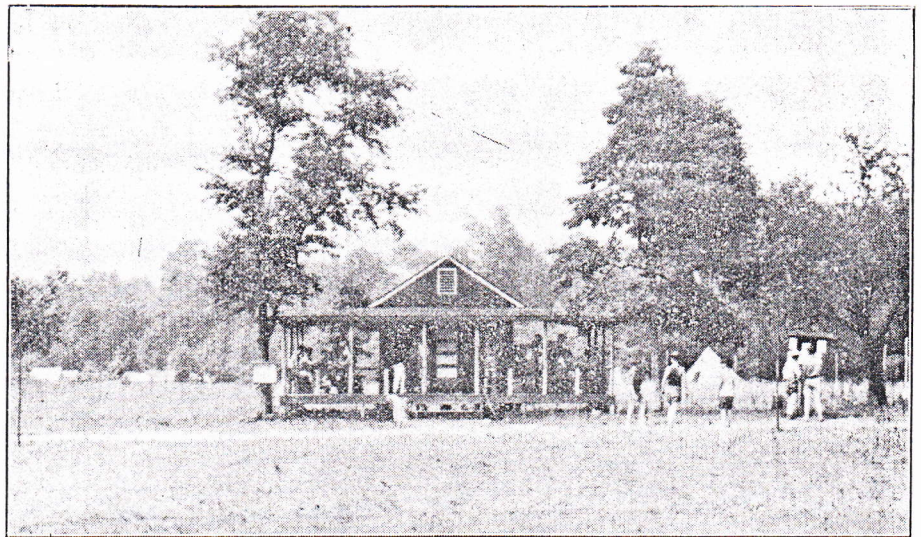
Pöttöm Zsiga.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

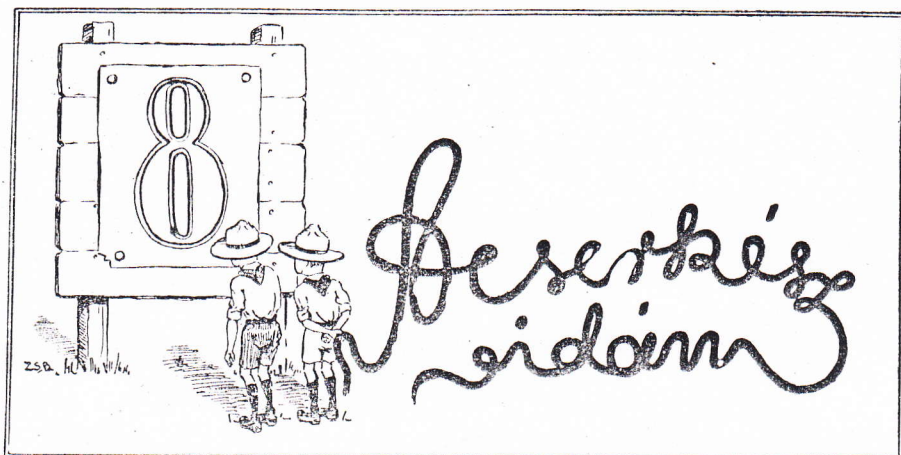
T. M. Jön. — M. J. Pécs. A Magyar Cserkész 1926. évi egész évfolyamát nem tudjuk már adni, mert egyes számok kifogytak. A még meglevő számok ára 32 fillér és a nagytábori számok együtt 1 P 60 fillér. — S. B. A Magyar Cserkész minden cikke alkalmas arra, hogy őrsi és rajösszejöveleteken megbeszélés tárgyává tétessék. Az elmúlt szám „vidám“ rovatóban közölt tréfák például kiválóan jó alkalmat adnak arra, hogy a cserkésztörvények igazi szellemét minden hosszás előadás nélkül megtárgyaljuk, a fiúkat azok megértésére rávegyük, őket a helyes következtetéshez hozzászoktassuk. — Ezért is jelentek meg. — V. F. A múlt számunkban megjelent „Zászlószentelés“ című cikket, mint utólag értesültünk, Tábori Pál, a 2. sz. Zrínyi Miklós csapat Zerge őrsének zászlóavatóására írta. — B. F. Kívánságod teljesült. A múlt évfolyam tartalomjegyzékét mai számunkból kiemelheted és az 1926. évfolyamhoz hozzákötetheted. — H. Bocskay. Igazad van, a cserkész annyit jár ki a szabadba, amennyit csak lehet. Ezért iparkodni fogunk, hogy a szabadban való mozgáshoz szükséges tudnivalókból (sielés, evezés, túrismáság, honismeret, térkép, földrajz, stb.) minden számunkban hozunk valamit. Ezek hozzátartoznak a próbák anyagához is, szolgálják a testnevelést is és ha egyesek

talán kifogásolják: azoknak csak azt tanácsolhatjuk, hogy járjanak ők is többet ki, akkor majd jobban meg fogják tudni becsülni. — L. M. Hogy ki a Zsiga, a Szektor, meg a Pelikán Pál — az szerkesztőségi titok. De ha jó megfigyelő vagy, kitalálhatod. — H. K. Szeged. A cserkész

vidám — ezért szívesen veszünk minden tréfát. De komoly, lélekemelő cikkeket ritkábban kapunk, ezért ezekre több szükségünk volna. — Olgyay. A siversenyek napját majd levélben közlik a rendezők azokkal, akik a nevezésüket idejében leadták.

A Treasure Island (Kincsek Szigete) tábor „Városháza“ épülete. Minden pénteken megválasztják a „tanácsot“ és rendszeren egy 14 éves cserkész lesz a polgármester.

Kelleetlen felfedezés

Kezdő gépkocsivezelő az utasához: Tudja Uram, hogy mi az a perpetuum mobile?

Utas: Hogyne, ami örökké mozog és nem áll meg soha. Már nagyon sokan kíséreltek meg ilyen gépet csinálni, de még senkinek sem sikerült.

Vezelő: De én mégis felfedeztem.

Utas: Hogy-hogy?

Vezelő: Nem tudom a kocsit megállítani.

L. G.

A biztonság kedvéért.

Fizikatanár: Ha ez a vegyszer felrobbanna, velem együtt a levegőbe repülnének. — Most pedig gyertek közelebb, fiúk, hogy pontosan követhessetek!!

Miért sírsz?

Jani kétségbeesetten bög. Arra jön a Sanyi és megkérdi, hogy miért?

— Jaj, a Bodri, a szép kutyám m e-e-gdögl-ö-tt!!

— Ne sirj, Jani, az én nagymám is meghalt a múlt héten és mégse sírok.

— I-igen, neked könnyü, mert te nem neveltetted a nagymádat kölyökkora óta!!

Titkos szolgálat.

Feri: Micsoda ronda kuvasszal sétálsz már megint?

Jóska: Kikérem magamnak. Ez vizsgázott rendőrkutya!

Feri: Nahát! Igazán nem látszik annak.

Jóska: Persze! most titkos szolgálatban van — és áruhában!

Ez is valami.

Mama: Felvetted már végre a cipőidet?

Fia: Igen, mind — kivéve egyet!

13.

— Igazán azt hiszed hogy a tizenhármassal szerencsétlen szám?

— Igen, amióta egy Ezermesterrel próbáltam verekedni.

Földrengés.

Laci: (ujszágot olvas): Képzeld a földrengés elpusztította Lengyelországban Pikiksiykisky városát!

Muki: Jó, jó, de, hogy hívták a földrengés előtt?

Algebra.

— Tegnap nyolc órát töltöttem el az algebrafeladatommal.

— Ugyan, hisz nem is volt olyan nehéz!

— Igen, de éjjelre a vámosom alá tettem.

Vírágkertészetben.

Vevő: Biztos, hogy ez a kaktusz minden 100 évben virágozik?

Kertész: Hogyne! Ha nem, csak tessék nyugodtan visszahozni.

Biztos.

Utas: Biztos ez a repülőgép?

Pilóta: A legbiztosabb a földön.

Tudományos felolvasás a Mamlasz-törzsnél a Bicsérdizmusról (a Magyar Cserkész 1926. évi 18. számából).

Aki eddig még nem tudta, most tudja meg:

Olcsóbb lett a Magyar Cserkész!

Példányonként 32 fillér, egy évre elő-

cszekkszámra feljesítsük: olcsóbb és gyorsabb, mint postafalványon!

**MAGYAR CSERKÉSSZÖVETSÉG
ORSZ. GAZDASÁGI HIVATALA.**

fizetve 640 P (26 fillér), félévre 360 P (30 fillér), negyedévre 2 P (32 fillér).

Ha 10 példányban jár a csapatnak a lap, még kap 10% árengedményt, vagy egy ingyen példányt.

Siessünk előfizetni, mert a nagy kereslet következtében kifogyhat a jan. 1. szám!

Előfizetést a 31.428. számú postafakaréki

Tűzhányó.

Tanító: Mi a tűzhányó?

Tanuló: A tűzhányó olyan hegy — amelyik elrontotta a gyomrát.

Talált tárgy.

Bácsi (az utcán): Na, mi baj van kis fiam, elvesztél?

Kis fiú: Igen elvesztem, de nekem is lehetett volna több eszem, mint hogy nagymamával menjek sétálni, mikor mindig hallottam, hogy örökké elveszt valamit.

Pedagógia.

Mama hozza a kis fiát az elemi első osztályába az első napon:

— Tetszik tudni tanító úr, a Sanyika olyan érzékeny lélek, hogy ha csintalan — és bizony néha az — akkor csak tessék nyugodtan megvenni a szomszédját. Attól úgy megijed, hogy egész jó fiú lesz.

Csekélység.

A hirdetőirodába jön a bús özvegy és haláleset-jelentést akar feladni.

— Mibe fog kerülni?

— 5000 korona minden milliméter.

— Jóságos Ég! A boldogult 1 méter 87 volt!

Ok.

— Rövid a pokrócom.

— Biztosan túlságosan hosszant alszol alatta.

Alomszuszek.

Bátya: Hallottad éjjel a mennydörgést?

Öccs: Nem, de miért nem keltettél fel mikor tudod, hogy nem tudok aludni, ha az ég dörög!!

Fordítva.

Nagy láрма a szomszéd szobában, a mama kirohan és a könyvek között találja csemetéjét — szinte ki sem látszik közülük.

— Mi az, fiacskám? Neki estél a könyveknek?

— Megfordítva — a könyvek estek nekem.

Jó példa.

— Mit ordítasz úgy?

— Kihúzták a fogamat.

— És? A nagybátyám minden este az összes fogait kiszedi és meg sem mukkan hozzá.

Váratlan hatás.

— Mester úr, megyek a moziba.

— Állj csak meg fiam! Nem így kell ám az engedélyt kérni, hanem úgy, ahogy most megmutatom. Új ide a székbe, úgy, cseréljünk egy pillanatra szerepet, most én szépen eléd állok, meghajlok és úgy mondom: Mester úr kérem tessék megengedni, hogy a moziba mehessek.

— Jól van fiam — nesze tíz fices belépőjegyre.

Állj!

Örsvezető: Magyarázd meg, mit kell tenned az állj vezényszóra?

Felölt: Az állj vezényszóra a hátsó lábamat. azaz... izé... a földön levő lábamat az elől a levegőben levőhöz huzom és mozdulatlanul megállok.

Tréfák.

Összegyűjtötte:

a 21. sz. Zrinyi Miklós cserkészcsapat Sirály-örse.

A finom kalap.

A csapat egyik segédtsíjtje beszélget egy csapatgyakorlaton (melyen cserkészruhában jelentünk meg) a S.....-örse örsvezetőjével:

— És csakugyan három éve viseled ezt a szép, finom cserkészkalapot? — kérdezi a segédtsíjt.

— Bizony. Egyszer festettem, kétszer vasaltattam, aztán fordítottam és legutóbb a Szövetségben kicseréltem egy új kalappal!

Az ásitó cserkész.

X. Y. segédtsíjt az altiszt tanfolyamon a csapatszervezésről beszélt. Egyszerre csak a szemben ülő altiszt nagyot ásit:

— Fárast talán az előadásom téged? — kérdezi a segédtsíjt.

— Dehogyan kérlek, hogy is képzeled. Én egészen másra gondoltam.

Esküvő előtt.

A menyasszony: Még egy vallomást kell tennem, drága. Hamis a fogsorom!

A vőlegény: Oh, azt rég tudtam. Nem baj!

A menyasszony: Igen, de még nincs kifzetve!

A féli cserkészünnepek legkiemelkedőbb pontja a

Nemzeti Nagytábor filmje!

Siessen lekötni az Orsz. Gazdasági Hivatalnál! Egy előadásra csak 40 pengő!

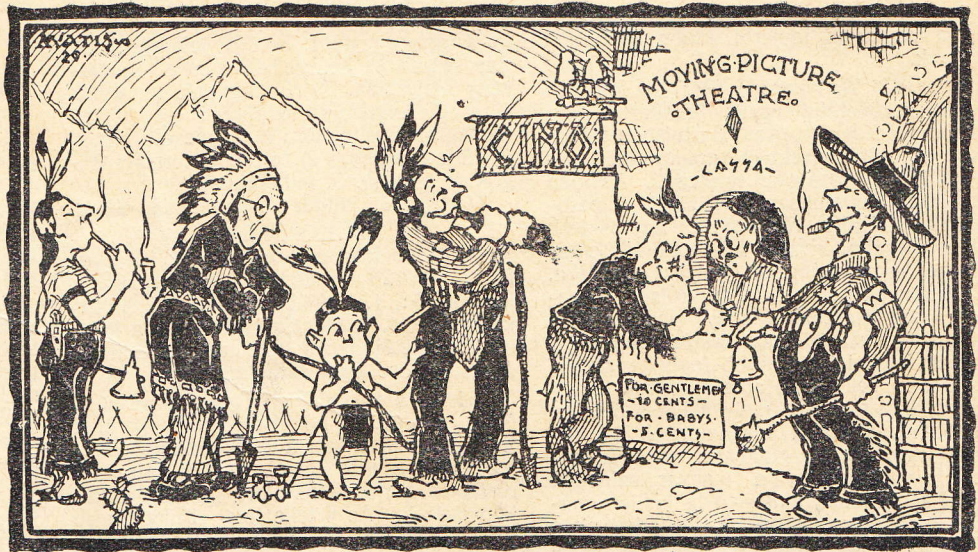
1500 méter hosszú, 50 percig gyönyörködik tehát kicsiny és nagy a legművészebb és legérdekfeszítőbb felvételekben.

Ezen kívül rendelkezésre állanak a kísérő műsorhoz a következő cserkészfilmek:

1. Cserkészidill.	Haszn. díj	4 50 P,	hossza	187 m.
2. Dániai Jamboree	" "	18' — "	"	750 "
3. I kerületi "	" "	13' — "	"	540 "
4. Pista Súlyom lesz	" "	9' 60 "	"	400 "
5. III. ker. 5 éves jub.	" "	10' 40 "	"	440 "

Akif az álló képek is érdekelnek, annak a legkülönbözőbb cserkész tárgyú diapoziíveket tudja rendelkezésre bocsátani az

ORSZÁGOS GAZDASÁGI HIVATAL
(VI, RÉVAI UCCA 10. — Telefon: 975-(5.)

Mikor Amerikában a Nemzeti Nagytábor filmjét adják.

KRONIKA

Cserkésztestvériség. Az új év alkalmából a világ minden tájáról érkeztek jó kívánságok a Szövetséghez. Ezeket, miután mindnyájunknak szólnak, az alábbiakban közöljük:

Sir Robert Baden-Powell és neje Lady Baden-Powell Fokföldről, a schweizi cserkészszövetség nevében Walther Imhoff főtitkár, Louis Blondel, a schweizi Cs. Sz. külügyi megbízottja, G. Dufey francia cserkésztsízt, T. Spockó, a lengyel Cs. Sz. külügyi megbízottja, az egyiptomi cserkészszövetség, Ebbe Lieberath svéd főcserkész, Kaj Lundby dán cserkésztsízt, az olasz nemzeti Cs. Sz. nevében dr. Luigi Pirotta külügyi megbízott, Hubert Martin, a nemzetközi iroda igazgatója, Fritz Scheurer baseli cserkésztsízt, Hugo Paalman tallinni cserkésztsízt, Mino Jamshedji Lakdawalla indiai cserkésztsízt és a 30. sz. kelet bombay-i csapat cserkészei, Leo R. Böök külügyi megbízott a finn Cs. Sz. nevében, a németalföldi cserkészszövetség, Alexander Kozlowszai, a menekült orosz cserkészek nevében, a cseh cserkészszövetség, Michael Critchley bristoli cserkésztsízt, a lett cserkészszövetség és annak külügyi megbízottja Dimitry Bukovsky, Teuber Imre, a nemzetközi állandó bizottság tagja, a dán Cs. Sz. nevében Tage Carstensen külügyi megbízott, August Hoffmann bécsi cserkésztsízt, az észt Cs. Sz. nevében Kann főcserkész és Rautsmann főtitkár, James E. West amerikai főcserkész és neje, a gillwell-parki központi tisztképző tábort vezetője, a spanyol cserkészszövetség elnöksége, elnöke, főtitkára, Luis de la Gandara Marsella gyalogsági tábornok Madrid, Hadügyminisztérium, Francisco Garcia Molinas madridi cserkésztsízt, Olgierd Grzymalowsky, a lengyel Cs. Sz. főtitkára, Evelyn O'Connor, a Boys Life szerkesztője, J. M. Howland, az angol Cs. Sz. zeneügyi előadója (egy angol daloskönyv kíséretében) a finn szövetség stb.

Mindnyájunk nevében a Külügyi Hivatal viszonzta a kívánságokat.

A cserkészsvivernyét hó hiánya miatt a rendezőség elhalasztotta. A benevezettek a megtartás idejéről külön értesítést kapnak.

Barte's Wettkampf 1927. Az osztrák cserkészszövetség egyik fiatalon elhunyt kiváló vezetőjének, Karl Barteisnek emlékére az utóbbi években versenyekkel egybekötött táborozásokat rendezett. Az idén első ízben szándékoznak külföldi csapatokat is felkérni a részvételre. Az osztrák idegenforgalmi hivatal közreműködése bizonyos kedvezményeket helyez kilátásba. A versenyek helye előreláthatólag a laxenburgi volt császári kastély parkja lesz. Időpontja: *pünkösd két napja*. A pontos versenyfeltételeket később fogjuk csak közölni. Tekintettel arra a szoros barátságos kapcsolatra, mely a két szövetség között fennáll, igen kívánatosnak látszik, hogy legalább egy magyar csapat képviselje a versenyeken a magyar színeket. Azok a csapatok, akik — még kis létszámmal is — programjukba illeszthetnék a részvételt, forduljanak részletesebb felvilágosításért a Külügyi Hivatalhoz.

A svéd jubiláris nagytábor. A svéd cserkészszövetség fennállásának 15 éves jubileuma alkalmából jubiláris nagytábort rendez f. év július 8—19. között Stockholm közelében, Saltsjöbaden tengeri fürdőtől északra 5 km-nyire, melyre a Magyar Cserkészszövetséget is meghívta. A Szövetségi O. I. B. foglalkozván a meghí-

vás kérdésével, egyhangulag azt határozta, hogy annak eleget tesz. Előreláthatólag a főcserkész úr is kimegy. A világ főcserkésze is valószínűleg jelen lesz. A svéd meghívó egy órsre szól, azonban nem tűnik ki, hogy ezek valamilyen versenyeken fognak-e résztvenni. Ennek a kérdésnek és a végleges költségek kérdésének a tisztázásáig is azonban szükségesnek látszik, hogy jelentkezzenek az érdeklődők, mivel a jelentkezési határidő március 1-én lejár. A legközelebbi számban ezekre a nyitott kérdésekre már valószínűleg meglesz a felelet és akkor fogjuk közölni.

Csapattitkárók! Elküldtétok már a csapat évi jelentését? Mert már esedékes volt! Előfizettetek a Magyar Cserkésre? Mert ha nem, hát ne csodálkozzatok, ha nem jár! Minden fiúnak meg van a cserkészigazolványa? Mert anélkül nem szabad a cserkészhát hordani! Akartok ünnepélyt rendezni? Mert ahhoz kérhetek filmet és diapositiv sorozatot a központunktól! Az ünnepélyt különben jó előre be is kell jelenteni a kerületnél és az országos központnál, hogy onnan esetleg képviselőt küldhessenek. Rendben vannak a naplók és pénztárkönyvek? Mert rendes csapatnál rendben szoktak ám lenni!

Felhívás. Felkérem mindazon cserkésztestvéreimet, akik a N. N. T. *cserkésztábori rendőrségének* akár az előkészítő tanfolyamán, akár a tábort szolgálásban résztvettek, hogy egy szociális öregcserkészprogram megbeszélése ügyében engem a M. Cs. Sz. VI., Révay-u. 10., II. em. helyiségében felkeresni sziveskedjenek.

Tárgy: *Öregcserkészek a gyermekvédelem szolgálatában.* Összejövetel után a cstr. közös fényképek és az O. I. B. által ajándékozott nyakkendők kerülnek szétosztásra. Vidéki testvéreinknek ezeket néhány napon belül postán küldjük szét.

Borsiczky Sándor dr.
M. Cs. Sz. o. ügyésze.

I. KERÜLET.

A Magyar Cserkészszövetség I. (budapesti) kerülete f. év március hó 6-án d. e. 11 órakor a ref. főgimnáziumban (IX., Lónyay-utca 4c. II. em.) tartja az évi rendes közgyűlését, melyre a kerület rendes, pártoló és alapító tagjait tisztelettel meghívja.

Tárgysorozat: 1. Elnöki jelentések. 2. Zárószámadás betérjesztése és a felmentvény megadása. 3. Költségvetés az 1927. évről. 4. Általános tisztújítás: a) kerületi elnök, b) társelnökök, c) ügyvezető elnök, d) főtisztviselők, e) Intéző Bizottsági tagok választása. 5. Indítványok.

Tisztgyűlés január 28-án délután 6-kor.

II. KERÜLET.

A II. kerület a közgyűlését 1927. évi február hó 20-ára tűzte ki. A tárgysor a következő: 1. Elnöki megnyitó. 2. Főtitkár jelentés. 3. Pénztári jelentés, a költségvetési előirányzat bemutatása. 4. Tisztújítás. 5. Esetleges indítványok.

Tiszti értekezlet és intézőbizottsági ülés. December hó 21-én népes kerületi tisztiértekezlete volt a II. kerületnek, melyen a központot Zsembery Gyula dr. ü. v. elnök és Major Dezső dr. gazd. főtitkár képviselték. Az értekezletet Puky Endre dr. ny. főispán, országgyűlési képviselő vezette. Övály Imre kerületi főtitkár tartott magyarázatot a 4. és 5. cserkésztörvényről praktikus szempontok szerint. Szabó Zoltán sárospataki theologiai tanár, Balázs Győző, Major Dezső és Zsembery Gyula hozzászólása alapján tanulságos, élénk eszmecsere indult meg, mely után az elnök meleg szavakkal mondott köszönetet úgy az előadónak, mint a hozzászólóknak a fölvetett gondolatokért. Ezután

Szتانollovics Ulászló, a 757. sz. Szémeré csapat parancsnoka a Nemzeti Nagytábor tanulságait ismertette.

A tiszti értekezlet után a kerület intéző bizottsága tartott gyűlést, melyen Puky Endre dr. elnök nagy örömmel emlékezett meg az országos cserkészelők kitüntetéséről, egyben nagy kegyelettel presentálta el a kerület tragikusan elhunyt melegsivű társelnökéül egri Nagy János kauonok, nemzetgyűlési képviselőt. Majd Övály Imre főtitkár tette meg jelentését. A kerület csapatainak a Nemzeti Nagytáborban való szép sikerű részvétele, tanonccserkészet, csapatalakulások, igazolások, téli tisztitábor és közgyűlés ügye után Somogyi Dezső dr. ker. pénztárnök tette meg örvendes jelentését.

Délben közös ebédet a kerület vendégei voltak a tiszti értekezlet és intézőbizottság tagjai. E szép napot megezőző estén az egész tisztikart az elnök a lakásán nagyon meleg hangulatú teára látta vendégül.

A miskolci ref. reálgimnázium 19. sz. Bükki cs. csapata december 11-én este 6 órakor az intézet tornatermében tartotta ujoncavatási ünnepélyét a következő műsorral: Cserkészinduló. Avatóbeszéd és fogadalomtétel. „Édesanyám cserkésze vagyok”. Örsvezetők avatása. Fölvolasás. „Bükki cserkészek dala”. Csatakiállítás. Tábornúznél (egyfelvonásos cserkészsínijáték Balázs Győzőtől).

III. KERÜLET.

Közgyűlés Szombathelyen. A III. cserkészkörület évi közgyűlését f. évi január 6-ikán tartotta meg Szombathelyen, a Vármegyeháza dísztermében, a kerületi vezetőség és tisztikar élénk részvétele mellett.

A közgyűlésen az országos elnök Witz Béla, Ulbrich Hugó és dr. Major Dezső képviselték a központot. Megjelent Mikes János gróf és Kapi Béla püspökök, Náray Szabó államtitkár és mások.

A közgyűlést egy jól sikerült matiné követte, melyen többek között a nagytábori filmet is bemutatták, s szerepelt a cserkésztestvériség dicsőségére a székesfehérvári hadiárva zenekara is. Délután tiszti próbák és tiszti gyűlés voltak.

V. KERÜLET.

Kerületi közgyűlés 1927 március 6-án 11-kor az egyetemi biológiai tanteremben. Tárgyak: Jelentések. Zárószámadás. Tisztújítás. Esetleges indítványok. Bővebbet a jövő számban.

Vándor tiszti gyűlés Sarkadon. Az V. cserkészkörület két havonként szokásos tiszti gyűlését folyó évi január 9-én Sarkadon a helyi polgári iskola dísztermében tartotta.

A gyűlés folyó ügyeken kívül főleg a vezetőtiszti munkakörrel kapcsolatos új teendőket tárgyalta, az új kerületi vezetőtisztt, Némethy Samu polg. isk. igazgató széleskörű programja alapján; majd a próbaszabályzat dolgában Wenich Gyula, Csergő Holyba István, Tóth Imre és Szokol Károly cserkésztisztek nyújtották be és ismertették tervezeteiket. A gyűlésen, melyen a központot dr. Major Dezső gazd. és p. ü. főtitkár képviselte, Györfly István a kerület elnöke elnökölt. Utána az 559. sz. *Fadrusz János* cserkészcsoport szentelte fel hatalmas ünnepség keretében új zászlaját. A zászlóavató beszédet Vidovszky Kálmán, az új országos ellenőrző mondotta.

IX. KERÜLET.

Közgyűlés 1927. január 30-án 11-kor a debreceni városházán. A további részleteket lásd múlt számunkban.

Nineteenth lesson.

Feltételes mód. Conditional (kændisnel).

A feltételes módot a *should* és *would* hiányos segédigékkel képezi az angol. Állító alakban az egyes és többes szám 1. személyében a *should* igét teszi a ragozandó ige főnévi igeneve elé (*to* nékül), a 2. és 3. személyben pedig a *would*-ot. Kérdő alakban a *should* áll az 1. és 2. személyben és *would* a 3. személyben.

A feltételes mód múlt idejét úgy képezzük, hogy a *have* segédige jelenidejű feltételes módjához vesszük a ragozandó ige múltidejű melléknévi igenevét.

Present Conditional.

Affirmative form.

Interrogative form.

I should	have,	should I	have?
you would	birnék stb.	should you	birnék? stb.
he would	be,	would he	be?
we should	volnék stb.	should we	volnék? stb.
you would	go,	should you	go?
they would	mennék stb.	would they	mennék? stb.

Past Conditional.

Affirmative form.

Interrogative form.

I should have	had,	should I have	had?
you would „	birtam volna,	should you „	birtam volna?
he would „	been,	would he „	been?
we should „	lettem volna,	should we „	lettem volna?
you would „	gone,	should you „	gone?
they would „	mentem volna.	would they „	mentem volna?

Almond (ámond) mandula,
 apricot (épricot) barack,
 asparagus (eszperegősz) spárga,
 barley (bá'li) árpa,
 bean (bín) bab,
 belong to, gy. (bilon^s) valakihez tartozik, valakié,
 beetroot (bitrút) cékla,
 bloom (blúm) virág, gy. virágzik,
 blossom, gy. (bloszom) virágzik,
 bud, gy. (bűd) rügyezik,
 bushy (busi) lombos, bokros,
 cabbage (kebedzs) káposzta,
 cauliflower (kæuliflau^{er}) karfiol,
 carrot (kerot) sárgarépa,
 central (szentr^{el}) központi, középső,
 chestnut (csesztnűt) gesztenye,
 climate (klájmet) éghajlat,
 cob (kæb) cső,
 considerable (konszider^{el}) jelentékeny,
 corn (ko'n) gabona,
 crown (kraun) korona,
 cucumber (kjækűmb^{er}) ugorka,
 cultivate (kæltivét) gy. művel,

currant (kűrent) ribizli,
 daisy (dèzi) százszorszép, különbözően,
 earth (űrű) föld,
 eastern (iszte^{er}n) nyugati,
 Europe (jú'p) Európa,
 field (fild) mező, szántóföld,
 flower (flau^{er}) virág,
 follow, gy. (fæló^u) követ,
 forest (fűreszt) erdő,
 forget, -got, -gotten (get, got, gætn) elfelejt,
 forgetmenot (fo'getminűt) nefelejcs,
 fruit (frút) gyümölcs,
 French-bean zöld bab,
 garden (gá'dn) kert,
 gardener (gá'dn^{er}) kertész,
 garlic (gá'lik) fokhagyma,
 geranium (dzsereniűm) muskátli,
 gooseberry (gűzbe'i) egres,
 grain (grén) mag, gabona,
 grape (grép) szőlő (fűrt),
 grass (grasz) fű,
 grow, grew, grown (gró^u, grú, gró'n) termel, növeszt, nől,
 hazelnut (hèzlnűt) mogyoró,
 hay (hé') széna,
 hedge (hedzs) sövény,

hight (hajt) magasság,
 leaf (lif) falevél,
 lemon (leműn) citrom,
 lentil (lentil) lencse,
 lilac (lájlek) orgona,
 lily (lili) lilium,
 lily of the valley (-veli) gyöngyvirág,
 maize (mèz) kukorica,
 meadow (medó^u) mező,
 mushroom (műsrűm) gomba,
 neighbour (né'bűr) szomszéd,
 nineteen (nájntín) tizenkilenc,
 nineteenth (nájntínth) tizenkilencedik,
 oats (űtsz) zab,
 onion (űnjűn) hagyma,
 orange (orendzs) narancs,
 orchard (ű'ese'd) gyümölcsös kert,
 original (ű'idzsin^{el}) eredeti,
 pansy (penszi) árvácska,
 parsley (pá'szli) petrezselyem,
 peach (pícs) őszi barack,
 pear (pèr) körte,
 pea (pí) borsó,
 pink (pink) szegfű,
 plant (plánt) növény,
 plum (plűm) szilva,
 primrose (primró'z) kankalin,
 raspberry (rűszpbe'i) málna,

radish (redis) retek,
 ripe (rűj) érett,
 root (rűt) gyökér,
 rose (ró'z) rózsa,
 row (ro^u) sor,
 rye (rűj) rozsa,
 seed (szíd) mag,
 shape, gy. (sép) alakít,
 snowdrop (sznó'drop) hóvirág,
 soil (szűil) talaj,
 soon (szűn) nemsokára,
 sow, sowed, sown (szó^u, szó'd, szó'n) bevetni,
 spinach (szpinedzs) paraj,
 stem (sztem) törzs,
 strawberry (sztrűbe'i) földi eper,
 take a walk sétálni,
 tulip (tűlíp) tulipán,
 turnip (tű'níp) fehér répa,
 unripe (űnrűj) éretlen,
 valley (veli) völgy,
 vine (vűjn) szőlő (tű, tűke),
 vineyard (vinjű'd) szőlő (kert),
 violet (vűjűlet) ibolya,
 walnut (ű'űlnűt) dió,
 weed (ű'űd) gaz,
 wheat (ű'űt) búza,
 yet (jet) még, not yet még nem.

I should be glad to know the English names of all the flowers, which grow in a garden, because I don't know them yet. Why didn't you ask your gardener? He will tell you. He would tell you. He would have told you. I should have asked him before, but the weather was so bad, that we could not have gone out. Well, to-morrow is Sunday and if the weather is fine, I shall ask him to take a walk with me and to tell me all about plants, flowers, which grow in a garden or in fields. Should you come with us? I should like to go with you, if I may. Look here! The first flower of the year is the little snowdrop. Snow still covers the earth and there it is telling us, that his other beautiful brothers and sisters will soon follow him.

The best known flowers, which we cultivate in gardens or grow wild in fields and meadows, are: the violet, lily of the valley, primrose, pansy, daisy, forgetmenot, lily, rose, pink, tulip, geranium etc.

All plants have roots. This part is under the soil, above it is the stem the differently shaped leaves, blooms and fruit. Most plants grow from seeds. Flowers, which grow in fields, in forests, we call wild flowers or weeds and those in our gardens are cultivated flowers.

How do you call these plants gardener? What are they? This, gentlemen, is my vegetable garden and these are the plants of which we eat the roots only. Here I have planted potatoes, turnips, carrots parsley, there are beetroots, radishes, onions and garlics and over there asparagus. On the other side of the garden I am growing French beans, cabbage, spinach, cauliflower, green peas, lentils and cucumber. In the cellar I have three mushroom beds.

The seeds of wheat, barley, oats and rye we call grains. Of wheat and rye we make bread, of barley beer, oats is the food of our horses. Maize comes from North-America it is its original home and they cultivate it now all over Central and Eastern Europe, also with us in Hungary. They sow the seeds of maize in fields, where they had just cut the corn. In two months' time it grows to a considerable height and on its green cobs are the seeds of maize, which when boiled are quite nice to eat.

Now we shall go into the orchard. I should like to show you our fruit-trees. Between the flower-garden and the orchard you see a hedge, they are lilac-bushes. You never told us, what these are. I beg your pardon, I have nearly forgotten to tell you, these are strawberry beds and these bushes are currants, gooseberries and these high ones raspberries.

Does this meadow also belong to you? No, it doesn't. This is not my meadow, it belongs to my neighbour. He cut the grass last week and as you see, he will get much hay.

These few rows of vine gentlemen is my „large“ vineyard. This year I don't think I shall get many grapes, the weather was too cold and there was not

sunshine enough and so I am afraid the wine will be sour.

These old trees with those bushy large crowns are all fruit-trees: apple-, pear-, plum-, apricot-, peach-, cherry-, almond-, walnut-, hazelnut- and chestnut-trees. Early in spring these trees begin to bud and blossom and at the end of summer their fruit is ripe. Orange- and lemon-trees grow only in warmer climates, our winter is too cold for them. Don't eat unripe fruit, it is unwholesome.

Translation exercise. Szeretném megírni angol leckém, de nincs időm megírni azt. Elmennék hozzá, de ő nagyon messze lakik. Eljönne hozzám, de én nem hívtam (ask) őt, mert fivérem és ő nem jó barátok. Megismernéd őt, ha látnád? Miért jössz olyan későn? Bár (I wish) jöttél volna előbb. Eljöttem volna $\frac{3}{4}$ -kor, amint megígértem, de egy barátom (a friend of mine) eljött hozzám $\frac{1}{4}$ -kor és így nem jöhettem. Nem tanulna unokatestvéred velünk angolul? Gondolnám, igen (he would). Meg fogom őt kérdezni, ha látom (fut.) őt ismét. Örülök, ha mi hárman együtt tanulnánk. Ha neki nincs ideje, vagy nem tud, kérdezd meg Györgyöt; tudom, ő örülne. A múltkor azt mondta, (hogy) szeretne angolul tanulni. Örült volna, ha téged lát (téged látni).

Megfejtések.

A karácsonyi pályázatunk eredménye.

A karácsonyi pályázatok közül az első kérdés az volt mit tehet a *cserkész*, hogy a *Magyar Cserkész* előfizetői szaporodjanak?

A beérkezett megfejtők közül kiutaltunk Huber Andrásnak (88. Honvéd cscs. Bp.) Jachan Gézának (82. Zrinyi cscs. Szeged) és a 196. Damjanich cscs.-nak (Szolnok) 20—20000 koronát, a 21. Zrinyi Miklós bpesti cscs. Zerge őrsének pedig 40.000 koronát. Utóbbinak megfejtése a következő:

Elsősorban maga gyűjt pénzt és előfizet a Magyar Cserkészsre. Ha nem tud eleget gyűjteni, úgy társuljon valamelyik cserkészzel és ketten fizessék elő. Ha kettő nem, akkor három. De már egy órs az elő bírja fizetni. Ezért arra törekedjünk, hogy csapatunk minden őrsé előfizető legyen.

Másodsorban osztálytársait igyekszik rábeszélni, hogy fizessenek elő. Ez nem is olyan nehéz. Adjon csak a kezükbe egy Magyar Cserkészt és az majd beszél helyette.

Harmadsorban a cserkészetet kedvelő felnőtteket igyekezzék megnyerni. Itt is ugyanaz az eljárás, mint az előbbi esetben.

Őrsi gyűléseken megbeszéli a Magyar Cserkész cikkeit.

Általában a cserkésznek kötelessége, hogy a Magyar Cserkész jószágát növelje. Ezt könnyen el is érheti.

Ha tréfákat mond, akkor olyanokat mondjon, amelyeket a Magyar Cserkészsben olvastam a következő történetet. Ezt pedig sokszor megkérdezik, hogy hol hallotta ezt a tréfát és ekkor alkalom nyílik a Magyar Cserkészs megismertetésére.

Ha történeteket mesél, akkor így adhatja elő: a Magyar Cserkészsben olvastam a következő történetet. Ezt pedig sokszor megteheti, mert a Magyar Cserkészsben igen sok kedves történet jelenik meg.

Ha olyan verset szaval, ami a Magyar Cserkészsben megjelent, ha rejtvényt ad fel, szintén alkalom kínálkozik a Magyar Cserkész hírének öregbítésére.

Még számtalan eset van, mikor ki lehet mutatni, hogy milyen tartalmas lap a Magyar Cserkész, ezzel szemben milyen olcsó, tehát meg lehet győzni úgy a fiukat, mint a felnőtteket, hogy fizessenek elő a Magyar Cserkészsre.

Persze, ez csak azoknak a cserkészeknek sikerül, akik maguk is olvassák a Magyar Cserkészt.

Végül a cserkész a 10 törvény szerint él és ha megkérdezik, elmondja, hogy a cserkészséletet a cserkészküldvényekből és a Magyar Cserkészből lehet megismerni.

„Hol is a tábor“ pályázatunk eredménye.

Dec. 1. számunkban közölt pályázat megfejtésére számos pályázat érkezett be. Igaz, hogy Janika térképe nem remekmű, s az is tény, hogy sem léptéket, sem északi irányt nem adott meg, de mégis megállapítható, hogy Janikáék tábora völgyben levő emelkedés nyergében fekszik.

1. Forrás nem szokott a hegy csúcsán elbukkanni.
2. A víz folyása mindig lefelé törekszik.
3. Utak mindig a nyergen szoktak átvezetni, nem pedig a csúcson.
4. Kálváriát hegyen felfelé és nem hegyen lefelé szoktak elhelyezni.
5. Ha egy tábor a hegygerincen vagy hegyesúcson veri fel táborát, a szél gondoskodnék arról, hogy ha marosan a völgybe jusson.

Sorshúzás utján díjat nyertek:

- I. „Daru“ órs 53. Jurisich Kőszeg.
- II. Deák Ignác 171. Debrecen.
- III. Neubauer Pál 657. Kaposvár.

1926. ÉVI BEKÖTÉSI TÁBLÁKI

Kiadóhivatalunk az idén is kedveskedni óhajt előfizetőinek az egész évfolyamot befogadó

DISZES BEKÖTÉSI TÁBLÁVAL.

A bekötési táblák teljesen azonosak lesznek a tavalyiakkal (zöld félvászon kötés, dús aranyozással) és áruk is a régi marad, amennyiben *teljesen önköltségi áron*

P. 1'20 ért

bocsátjuk előfizetőink rendelkezésére, mindössze a vidékre való szállításnál számítunk még *16 fillér portót*.

Felkérjük előfizetőinket, hogy megrendelésüket, az ellenérték egyidejű átutalásával (de legkésőbb január 25-ig) mielőbb beküldeni sziveskedjenek (postatakpntz 31.428), mert a táblákat csak a megrendelések arányában készíttetjük. *Magyar Cserkész kiadóhivatala.*